

ஊராட்சி - 4

எனது இளமை சகோதரன் 1942ம் ஆண்டு பிசம்பர் மாதம் இறந்திருந்தான். 1932ம் ஆண்டிலிருந்து 1949ம் ஆண்டுவரை சகோனில் இருப்பதென்பது பெண்மணியின் திட்டம். இளமை சகோதரின் இறப்பு அவள் வாழ்க்கையை மூடக்கொண்டது. அவள் வாரத்தையில் சொல்வதென்றால், 'வீட்டு, வீட்டை விட்டால் இளமை சகோதரின் கல்லறை, மூடினது. பிறகு ஒருவழியாக பிரான்சுக்குத் திரும்பினாள். நாங்கள் இருவரும் திரும்பவும் சந்தித்தபோது என மகனுக்கு இரண்டுவயது. இச்சந்திப்பு கட்டகாலம் கடந்தது. அவளது மத்தமகனைத் தவிர்த்து, எங்களையென்கை வறும் விஷயங்கள் இல்லையென்பதால், எங்கள் சந்திப்பு அந்ததிறந்து எனபதை பார்த்தவருடையே புரிந்துகொண்டோம். 'லுவார்-எ-ஷேர்' (Loire-et-Cher) என்ற இடத்தில் பதினான்காம் லட்சியகாலத்து அரண்மனை மாதிரியான ஓர் இடத்தைப் பிடித்து தன் வாழ்நாளின் எஞ்சிய நாட்களை அங்கே கழிப்பதென்று, வலையைக் காரி 'தோ'வூடன் குடியேறினாள். அங்கும் இரவென்றால் அவளுக்குப் பயம், வெட்டைக் கானதுப்பாக்கியென்ற விலைகொடுத்துவாங்கி பாதுகாப்புக்கு வதைத்துக்கொண்டாள். மலே மாதிலிருந்த மச்சுகளில் 'தோ' காவல் இருந்தாள். தனது மத்தமகனுக்கு ஆம்புவாஸ் (Amboise) அருகே சொத்தென்று வாங்கினாள். அங்கு சூற்றிலும் ஏறாளமாய் மரங்கள். ஆட்களை ஏற்பாடுசெய்து மரங்கள் மூழுவதையும் வெட்டிச் சாய்த்தான். பாரீஸில் இருந்த பக்காரா சித்தாட்டவிடுதிக் குச்சென்றான். ஓர் இரவிலையே மரத்தை விற்றுச் சம்பாதித்த பணம் அதனையும் துலாந்தது. கணத்தில் நினைவுகள் வறும் திசைக்கு பயணிக்க, எனது விழிகள் கண்ணீரில் மிதக்கின்றன, அக்கண்ணீருக்கு மலம் எனது சகோதரனாக இருக்கலாம். மரங்களையும், அதற்குண்டான பணத்தினையும் இழந்தபிறகு நடந்த சம்பவம் நினைவில் இருக்கிறது. 'மோன்பர்னாஸில்' (Montparnasse) லா கூப்போல் (La Coupole) 1 எதிரே, மோட்டார் வாகனத்திற்குள் அவன் படுத்துக்கிடந்தாய் நினைவு. அதுத்தொடர்பாக வறும் எதையும் நினைவுபடுத்த இயலவில்லை. பணத்தை எப்பிச்சம்பாதிப்பது என்பதை அறிந்திராத ஐம்பது வயது குழந்தையான மத்தமகனுக்கென்று, அவ்வளவு பெரிய கோட்டையை வதைத்துக்கொண்டு அவள் செய்த காரியங்கள் கற்பனையைக் குட்டாது. கோழிக்குஞ்சுகள் பொறிக்கவென்று

எந்திரங்கள் வாங்கினாள், கீழே இருந்த பெருங்கட்டமொன்றில் அவற்றைப் பொருத்தினாள். திடும்பென்று, அருநீறு குஞ்சுகள், நாற்பது மீட்டர் பரப்பளவுகண்ட கட்டம் கோழிக் குஞ்சுகளால் நிறைந்தன. எந்திரத்தின் வெப்ப அளவை எவ்வாறு கையாளுவது என்பதை அறியாததால் குஞ்சுகளின் அலகுகள் பொருத்தமின்றி இருந்தன, அவைகளை மட்ட இயலாமல குஞ்சுகள் தவித்தன, பசியில் வாடின. கோழிக் குஞ்சுகள் பொறிக் குஞ்சுகள் இருந்த நிலையில் கோட்டைக்குச் சென்ற ஞாபகம், அதன்பிறகு சத்தெதுக்கிடந்த குஞ்சுகளும், அவற்றுக்கான தீனியும், கட்டெது தூர்நாற்றமெடுத்தபோது அங்கு மறுபடியும் போயிருக்கிறேன், வாந்தி எடுக்காமல் அப்பொழுது சாப்பிட்டதில்லை.

இறுதிக் காலத்தில், குளிர் கடும்பையாக, உரபைனி நிலையை எட்டும் சமயங்களில், கீழ்த்தளத்திலிருந்து அவளது பெரிய அறையில், அவளது பிள்ளைகளென்னைச் செல்லமாகச் சொல்லிக் கொண்ட நான்கு அல்லது ஆறு ஆடுகளோடு எப்போதும் நித்திரைகளென்னை வாள், தோவூக்கும் அச்செல்லப் பிள்ளைகளுக்கும் இடையில் ஒருநாள் அவள் சத்தெதுக்கிடந்ததும் நினைவில் இருக்கிறது.

அங்கே இங்கேயென்று அலைவதை விடும்பு ஓரிடமாக, அதாவது எங்கள் குடும்பப் பிரச்சினைகளை எல்லாம் முடித்துவிட்டு அக்கடாவென்று கட்சியாகத் தங்கப்போன லுவார்பிரதேசத்து இருப்பிடத்தில் தான் அவளையே பதைத்தியக் காரத்தனமான நடவடிக் கைகளை மூதன் மூதலாக கொஞ்சம் அதிகப்படியாக புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. நான் சொல்வதை உறுதிபடுத்தும்படிபோல என்னுடன் மூன்று பதைத்தியம் பிடித்தவள் போல என் அம்மா. 'தோவூ'ம், சகோதரனும், அவளது பையக் குணங்களும் பழகியிருந்தார்கள். ஆனால் நான், அவளை அப்படியான நிலையில் அதற்கு முன்பு கண்டதில்லை. ஆனால் அவள் மன உளைச்சலுடன் இருந்திருக்கிறாள் என்பது உண்மை, சொல்லப்போனால் அது அவளையே இரத்தத்தில் கலந்திருந்தது, இடையில் பிடித்த நோய் என்று சொல்லிவிட முடியாது, பிறவி குணம். அவளது ஆரோக்கியமே அதில் தான் என்றாயிற்று, துணைக்கு 'தோவூ'ம், மித்த மகனும். அவர்கள் அன்றி வேறொருவர் அவளைப் புரிந்துகொண்டதில்லை. எந்நேரமும் சிந்தித்தார்கள் சீழ் இருப்பாள், அவர்கள் நீண்டகால நண்பர்கள், நித்தம் நித்தம் இணைந்துகொள்கிற புதியவர்களும் குறையில்லை, பெரும்பாலும் இளைஞர்களாக இருப்பார்கள், தொடக்கத்தில் அவர்கள் ஆரம்பச் சுகாதார நிலையங்களோடு சம்பந்தப்பட்டவர்களாக இருந்தனர், பிறகு தூரன் (Touraine) பக்கமிருந்தும் நண்பர்கள் கிடத்தை தார்கள், அவர்களில் பலர் காலணி நாட்களிலிருந்து பணிஓய்வு பெற்றுத் திரும்பியவர்களாக இருப்பார்கள். அவளைச் சூற்றி எப்போதும் மனிதர்கள் இருக்கும்படி பார்த்துக் கொண்டாள், அவர்களும் குடிவது வரம்பென்று எதுவாயில்லை. சாதாரணமானவளாக அவள் இருக்கிறாள் என அதற்குக் காரணம் சொன்னார்கள், இயல்பாகவே அவளிடம் ஒட்டிக் கிடத்த உற்சாகத்தின் விளைவாக மிகுந்த சூறுசூறுப்புடன் இருந்தாள்.

ஹனாய் வீட்டுக்கட்டத்தில் எடுத்த நிழற்படத்தில், விரகதியுடன் அவள் இருப்பதை

படம் பிடித்தது யாரென்று நினைவில் இல்லை. ஒரு வளை என்னது தந்தை எடுத்த கட்சி படமோ? அந்த நேரம் ஒரு சில மாதங்களில், உடல் நிலைகாரணமாக அவர் பிரான்சுக்குத் திரும்ப அனுப்பப் படவிரும்பாதார், இதற்கிடையில் ப்னோம் - ப்னென் (Pnom-Penh) நகரத்திற்கு, புதிய பணியொன்றிற்கு நியமனம் செய்யப்பட இரண்டு மீன்து வாரங்கள் அங்கே தங்கவும் வண்டியிருக்கிறது. பிரான்சுக்குத் திரும்பிய ஒருவருடத்திற்குள் இறந்து போகிறார். அவருடன் திரும்புவதற்கு அம்மா மறுத்து விடுவாள், இரந்த இடத்திலிருந்து வேறெங்கும் போகக்கூடாது என்றிருந்தாள். அங்கேயே தங்கிவிடுகிறாள். 'ப்னோம் - ப்னென்'னில் பலரும் வியந்த எங்கள் வீட்டிலிருந்துப் பார்த்தால், மீ காங் நதிக்கரையில், ஏக்கர் கணக்கில் அமைந்து பார்ப்பவரை அச்சுறுத்திய- அம்மாவும் கும் பயமிருந்தது- பிங்காவும் கிடையே கம்போடிய நாட்டு மன்னராக்சுச் சொந்தமான பழைய அரண்மனை தெரியும். குறிப்பாக இரவு வளைகளில் அப்பிங்கா மிகவும் பயமுறுத்தும். நாங்கள் நால்வரும் ஓரேகட்டிலில் படுப்பது வழக்கம். எங்களிடத்தில், இரவென்றால் தனக்குப் பயம் என்பாள். அப்பா இறந்துபோன சதேதி அவளுக்குத் தெரியவந்ததும் அந்த வீட்டிலிருந்துப் போதுதான். அன்றையதினம் நள்ளிரவு, ஒரு பறவை அசாதாரணமாக கரலெழுப்பி அப்பா பணிபுரிந்த அரண்மனையின் வடபகுதி அலுவலக திசைக்காய் மறைந்ததை பார்த்திருக்கிறாள். மறுநாள் காலையில் தந்தை இறந்ததாகத் தந்தி வருகிறது. அதுபோலவே அப்பா இறப்பதற்கு ஒரு சில நாட்கள் இருக்கையில் மற்றொன்று நடந்தது. நடுநிசி, அம்மா நின்றுகொண்டிருக்கிறாள், எதிர்ப்பாரக்க அப்பாவும், தாத்தாவும் அதாவது அம்மாவின் அப்பாவும் -நின்று கொண்டிருக்கிறார்கள். விளக்க ஏற்றுகிறாள். அவர் போகவில்லை, அரண்மனையின் விசாலமான கட்டத்தில் மசேயராகே நிற்கிறார், அவளை அவர் பார்க்கிறார். அப்போது கட்ட அலறல் - ஒரு வித அபாய அறிவிப்பு போல- இன்றைக்கும் நினைவில் இருக்கிறது. பிறகு எங்களது எழுப்பியவள், நடந்ததைச் சொன்னாள், அவர் உடுத்தியிருந்த விதம் அதாவது வழக்கமாய் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் அவர் அணிகிற சாம்பல் வண்ணச் சட்டில்; அவர் நின்றிருந்த விதம்; அவளை நோக்கிப் பார்த்தது; ஒன்றுவிடாமற் கிறினைகள். "நான் சின்னப் பிணை போல மாறி இருக்கிறேன், அவரை அழகைக் கிறேன், சிறிதளவும் பயமில்லை", இவ்வகையிலே லாம் அவள் கிறிய வார்த்தைகள். மாயமாய் மறைந்த உருவத்தைத் தேடி ஓடி இருக்கிறாள். எந்தத் தேதியில் எந்த நேரத்தில் பறவையையும், உருவங்களையும் பார்க்க நேர்ந்ததோ, அந்தத் தேதியில், அதே நேரத்தில் தான் இருவரும் இறந்திருந்தார்கள். அச்சம்பவத்திலிருந்து, மரணம் உட்பட அனைத்து விஷயங்களிலும் அம்மாவும் கள்ள ஞானத்தை உணர்ந்து அவளை மதிக் கத் தொடங்கினோம்.

தனது சொகுசுக் காரிலிருந்து மிடுக்காக உடையணிந்திருந்த மனிதன் இறங்குகிறான். பிரிட்டிஷ் சிகரெட் ஒன்றை புகைக்கிறான். ஆண்களாகக் காண தோப்பியும், மின்னும் காலணிகளும் நிற்கிற சிறுமியைப் பார்க்கிறான். அவளை நோக்கி மெல்ல நடந்து வருகிறான். அம்மனிதனிடத்தில் ஒருவித மரியாதைகலந்த வியப்பு, புன்னகை கவில்லை. மூதலில் அவளிடம் சிகரெட் ஒன்றை நீட்டுகிறான், அவனது கரம் நடுங்குகிறது. இருவரும் கும் இடையில் இன்பப்பாகுபாடு இருக்கிறது, அவன் வளையென் இல்லை. பதேதத்தைக் கடந்தாகவேண்டும், எனவே அவனது உடலில் நடுக்கம். தனக்கு புகை பிடித்து பழக்கமில்லை என்பதால் அவள் அவளிடம், நன்றி, வண்டாம் என்கிறாள், அவளிடத்திலிருந்து வேறொரு வார்த்தைகள் இல்லை. என்ன அமையாக இருக்கவிடும், என்றெல்லாம் அவளிடத்தில் அவள் சொல்லவில்லை. எனவே அவளுக்குக் கொஞ்சம் துணிச்சல் வந்தது, தான் கனவாலகத்தில் இருப்பதுபோல உணர்வதாக சொல்கிறான். அவளிடம் பதிலில்லை. பதில் சொல்லி என்ன ஆகப்போகிறது? சொல்வதற்கும் என்ன

இருக்கிறது? அவள் மௌனமாக இருந்தாள். அவன் அவளிடம், "எங்கிருந்து நீங்கள் வருகிறீர்கள்?", என்று கேட்கிறான். அவள், "சாடகெக் கிலுள்ள பணிகள் பள்ளியின் ஆசிரியை மகள்", எனப் பதிலிறுக்கிறாள். அவன், அப்பணம் மணியைப் பற்றியும், கம்போடியாவில் அவள் சொத்தொன்று வாங்கி, அதுமுதல் சந்தித்துவருகிற சங்கடங்களை அறிந்திருப்பதாகவும் கறிவிட்டது, தான் சொல்வது சரிதானே என்று கேட்கிறான். அதற்கு அவள், 'சரிதான்', என்கிறாள்.

தொடர்ந்து, தோணியில் அவளை மாதிரியான ஒருபண்ணைப் பார்ப்பது மிகவும் அபிர்வம் என்கிறான். அதிலும் அதிகாலநேரத்தில், வள்ளையர் இனத்து இளம்பண்ணை, உள்ளீர்மக்கள் உபயோகிக்கிற பரோந்து ஒன்றில் பயணிக்கவும் அதிசயம் அன்றாடம் நடப்பதல்லவென்றும், அவள் அணிந்திருக்கும் தோப்பி பொருத்தமாக, சொல்லப்போனால், மிகமிகப் பொருத்தமாக, வித்தியாசத்துடனும் ரசிகர்க்குபியதாகவும் இருக்கிறது, என்கிறான். "ஆண்களுக்கான தோப்பியாகக் கட்ட இருக்கட்டும்மே, அதானலென்ன?", என வியப்பில் ஆழ்கிறான். உண்மையை நினைத்ததைச் சாதிக் கலாம், அவளது அழகிற்கு அதனை பலமிருக்கிறது.

இப்போது அவள் முறை, அவன் மீது புதித்த பார்வையைத் திசைதிருப்பும் எண்ணமில்லை. அவன் யாரென்று கேட்கிறான். பாரீஸில் தனது கல்வியை முடித்துவிட்டதுத் திரும்பி இருக்கிறேன், என்கிறான். அவனும் சாடகெக் கில்தான் வசிக்கிறான், வறையெங்கே? நதிக்கரையை ஓட்டி, நீலவண்ணத்தில் சிராமிக இழைக்கப்பட்ட பால்கணியும், பெரிய தளமுமாக இருக்கிற வீட்டுதான் அவனும் இருக்கிறான். அவளது பிர்வீ கம்பற்றிய களேவிக் கு, சீனாக்காரனென்றும், அவனுடைய குடும்பத்தவர் பிர்-ஷீவென் என்ற சீனநாட்டின் வடபகுதியிலிருந்து வந்தவர்கள் என்கிறான். என்னுடன் சைக்கோன் வருவதற்குச் சம்மதமா? எனகேட்க, அவள் மறுக்கவில்லை. தனது வாகன ஓட்டியை அழைத்து இளம்பண்ணை உடமகைகளை பரோந்திலிருந்து எடுத்துக் கொள்ள நிறுவாகனத்தில் வகைகொண்டு கட்டளை இடுகிறான்.

காலனி நாட்டில் சாதாரண மன்றும் நுத்தரவர்க்க மக்களுக்காக வீட்டு, மனை வாங்குவதும் விற்றபதுமான தொழில்கள் அனைத்திலும் பிறரை நுழையவிடாமல் காலனி இரூப்பவர்கள் - சீனர்கள். அந்தச் சிறுபான்மை கட்டத்தில் ஆக, இவனும் ஒருவன். மீகாங் நதியோடாக அன்றைய தினம், சைக்கோன் சினெற்குக் கொண்டு பரூந்தான்.

கொப்பு நிறுவாகனத்திற்குள் அவள் நுழைகிறாள். வாகனத்தின் கதவு மூடிக் கொள்கிறது. திடுக்கென்று, மலிதாக ஒருவித அச்சம், சோர்வு, மலல்ல மலல்ல நதித் திபரவியிருந்த வளிச்சம் மங்கிவருவதுபோலத் தோற்றம், ஒருவித நிசப்தம், அதுகட்ட மனெமையாகவே உணரப்படுகிறது, பிறகு எங்கும் தள்ளிவற்ற காட்சிகள்.

இனி உள்ளீர்மக்கள் பயணிக்கிற பரோந்து எனக்கு ஒத்துவராது. விடுதியிலிருந்து உயர்நிலைப்பள்ளிக்கு போகவும் வரவும், சொகுசு வாகனமொன்று வைத்துக்கொள்வனே. இரவு உணவிற்கு, நகரத்திலுள்ள மிகவும் ஆடம்பரமான இடங்களாக சூசு செல்லக்கூடும். நித்தம் நித்தம் என்னால் செய்யப்படுபவைகளுக்கும்; செய்ய மறந்த அல்லது வணைடாமென்று ஒதுக்கியவைகளுக்கும்; என்னால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட நல்லது கெட்டதுகளான அதாவது பயணம் செய்த பரோந்து, சிரித்து என்னோடு மகிழ்ந்த பரோந்து ஓட்டுனர், பின் இரக்கையில் அமர்ந்தபடி வதெதிலமைலெலும் கிழவிகள், லக்கஜே காரியரில் அமர்ந்திருக்கும் சிறுவர்கள், சாடகெகூடும்பம், அங்குற்ற வதேனகைகள், அதன் ஈபிணயைற்ற அமதை, என அனதை திற்கும் மலேகே கூறிப்பிட்ட, அதாவது இரவு உணவுக்கென்று செல்லும் சொகுசுவிடுதிகளிற்தான் வருந்தியாகவணைடும் என்பதால், அங்கு அபிக்கடி செல்வனே.

அவன் பசேயபடி இருந்தான். கவர்ச்சிகரமான பாரீஸ் பணைகள்; திருமணம்; வடிகுண்டுகள்; லாகூப்போல் (La Coupole)1; விருப்பத்துடன் சனெற லாரொத்தோந்து (La Rotonde)2; இரவு விடுதிகள் மற்றும் இதுதான் வாழ்க்கை என்பது மாதிரி ஆடம்பரங்களும், உல்லாசங்களும் என்றிருந்த இரண்டு வரூட பாரீஸ் வாழ்க்கை; அவனுக்கு அலுத்துவிட்டதாம். அவனுடைய உரையாடல், செல்வ சமூகப்பணை உணர்த்திற்று, தொடர்ந்து சவிகொடுத்துக்கடேடால் அவன் எவ்வளவு பெரிய கோடீஸ் வரன் என்பது தெரியவரலாம், மிகவும் கவனத்துடன் சொல்வது அனதை தயையும் கட்டுக்கொண்டிருந்தான். நிறுத்தாமல் தொடர்ந்தான். அவனது தாயார் இறந்துவிட்டாள். வீட்டுக்கு ஓரேபிள்ளை, இருக்கிற சொத்துகள் அனதை திற்கும் இவன் ஒருவன் தான் வாரிசு, அதற்கு உரிமையென்று சொல்லிக்கொள்ள இப்பொதகைக்கு உயிரோடிருக்கும். அவனுடைய தந்தை மட்டுமே. அவர், அல்லும் பகலும் கஞ்சாபுகதைத்துக்கொண்டு நதியைப்பார்த்தபடி இருப்பார், கட்பிலில் இருந்தபடி, சொத்துகளைப் பராமரித்து வருகிறார். அவள், 'புரிகிறது', என்கிறாள்.

சடக்கில் இருக்கும் ஆரம்பச் சுகாதாரவிடுதியொன்றைச் சரேந்த வளெளதைத் தலகொண்ட விபச்சார சிறுமியை, தன் மகன் மணப்பதற்கு அந்த நபர் அனுமதிப்பாரென்று நினகைக் கவில்லை.

காட்சி, கைப்பிடி கம்பிக்கருகே நிற்கிற வளெளகைக்கார சிறுமியை நெருங்கியதற்கு முன்னால் தொடங்குகிறது, அதாவது தனது கறூப்பு நிற சொகுசுக் காரிலிருந்து அவன் இறங்கும் நரேத்தில், அதாவது அவளை நோக்கி அவன் நடக்க ஆரம்பித்த பொழுது, அதாவது தன்னையெருங்கிற அவனிடத்தில் ஒருவித அச்சம் தலகொட்டுகிறது என்பதை அவள் உணரந்த மாதிரித்தில்.

தொடக்கத்திலேயே, இவளிடையே தயவில் தான் அவன் இருக்கிறான் என்பதுபோல உணருகிறாள். சந்தர்ப்பம் அமையுமானால் அவனைப் போலவே வேறுசிலரும் அவளது தயவுக்காக காத்திருக்கக்கூடும், என்பதும் தெளிவு. தனது தவேகைகள் சிலவற்றை அவளால் மட்டுமே பார்த்திசய்து கொள்ள முடியும் என்ற நிலையில் இதுவரை காலம் கடத்திவந்தாள், அதற்கான நேரம் இப்போது வந்திருக்கிறது. நடப்பது எதுவும், அம்மாவைக்கோ, சகோதரர்களுக்கோ எட்டாமற் பார்த்துக்கொள்ளவண்டும் என்பதில் கூட அன்றையதினம் அவள் தெளிவாக இருந்தாள். கற்பப்பூநிற மோட்டார் வாகனத்தில் அமர்ந்தாளோ இல்லையோ, மூதன் முறையாக மட்டுமல்ல நிரந்தரமாகத் தனது குடும்பத்தவிட்டு விலகுகிறாள் என்பதை உணர முடிந்தது. அவளுக்கு என்ன ஆயிற்று என்பதை அறிய அவர்களுக்கு இப்பொழுது உரிமையில்லை. யார் வண்டிமாநாலும் அவளைத் தொடலாம்; எவர் வண்டிமாநாலும் அவளைத் தடுக்கிச் சல்லலாம்; யார் வண்டிமாநாலும் அவளைக் காயப்படுத்துதலாம், எவர் வண்டிமாநாலும் அவளைக் கெடுக்கலாம், அம்மாவும் சரி, என் இரு சகோதரர்களுக்கும் சரி அதைத் தெரிந்துக்கொள்ள அவசியமில்லை. அவர்கள் தலைவிதி அப்படி கற்பப்புவண்ண சொகுசுக் காரில் அதற்காக வண்டிய அளவு கண்ணீரும் சிந்தியாயிற்று..

சிறுமி சற்று நேரத்தில் உறவு கொள்ள இருந்தவன், தோணியில் அவளிடைத் தன்னை அறிமுகப்படுத்துதிக் கொண்டவன், அவள் வாழ்க்கையில் குறுக்கிட்ட முதல் ஆண்.

1. La Coupole- பாரீஸில் மோன்பர்னாஸ்பகுதியைச் சேர்ந்த மிகபெரிய விடுதி -
 2. La Rotonde, பாரீஸில் மோன்பர்னாஸ்பகுதியைச் சேர்ந்த உணவு விடுதி
-

□□□□□□ - 5

அவளது முதல் அனுபவத்திற்கான அந்நாள்தான் அதனைச் சீக்கிரம் அமையும் என நினதைத்தில்லை, அது ஒரு வியாழக் கிழமை. உயர்நிலைப் பள்ளியிலிருந்து விடுதிக் குத்தனது காரில் அழைத்துச் செல்ல அவன் நாள்தவறாமல் வருவான். ஒரு வியாழ்கிழமை

பின் நரேம் விடுதிக் கு வந் திருந் தான் . அவளதைத் தனது கறுப் புகாரில் அழதைத் து போனான் .

சீ னர்கள் நிறைந் த ஷோலனென் (Cholen) நகரம் , மத் திய சகைகோனோடும் அதனை இண்பைப் பது அமரிக் காவிவிரும் பதுபோல ஓர் அகன்ற சாலை, அதிற்றான் டிராம்கள் , மடோட்டார் வாகனங்களும் , கரிக ஷாக்கள் என அனதைத் தும் போகவணே டும் , அங்குதான் எனது மதுல் அனுபவம் . பிற்பகலின் ஆரம்பம் , விடுதிப் பண்கள் , வளையிற சல்ல அனுமதிக் கப் படும் நரேம் , அதனை இவள் பயன்படும் திக் கொண்டு திரும் தாள் .

பார்க்க நவீ னமாக இருந்த, நகரத்தின் தனெ பகுதி. உள்ளிருந்த தளவாடங்கள் : ஆடம்பரமாக இருக்கவணே டும் என்று அவசரகதியில் வாங்கிப் போடப்பட்டவையாக இருக்கவணே டும் . அவள் எண்ணத்தைப் புரிந்துகொண்டவன்போல, 'இவகைகள் எனது தரே வல்ல', என்றான் . தனி அறையில் போதிய வளையிச் சமின்றி இருந்தபோதிலும் , சன்னலதை திறவென்று அவனை இவள் வற்புறுத்தவில்லை. இன்னதென்று விவரிக்க இயலாத உணர்வுகள் , சமீபமாக இணங்கும் பக்கமும் , நிராகரிக்கும் மனமில்லை, ஓர்வளைய அவளது சூரந்த இச்சை அதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம் . மதுல் நாள் மாலையே, வரம்புபிடிமா என்று அவன் கடை உடனடியே, சமீபம் தரிவித்திருந்தான் . ஆக அவளது விருப்பத்துடன் வந்திருக்கிறாள் . நடப்பதனைத் தும் , நேர்நூலரை இவள் காத் திருந்ததும் , தனக்கு என்ன நரேம் என இவள் நினைத்ததும் நினைவில்லை என்கிறபோதும் , இலசோக ஓர்விதம் பயம் . அவளது எண்ணமெல்லாம் அறையை தன்னுள் அடக்கிய இறைய சலும் , வளையிச் சமுமான வளையி உலகினைப் பற்றியதாக இருக்க, அவன் உடலில் நடுக்கம் . மதுலில் அவள் பசேட்டும் என எதிர்பார்த்தவன்போல, அவளையே பார்க்கிறான் , ஆனால் அவள் மெளனமாக இருக்கிறாள் . அவனுக்கும் அவளது ஆடகைகளை அவிழ்க்கும் எண்ணமேதும் தனக்கில்லை எனப் பதுபோல சிலப்போல நிற்கிறான் . மெல்ல அவள் அருகில் வந்து, 'உன்னையெறித்தனமாக நசீகக் கிறனே', என முணுமுணுத்தவன் மீண்டும் அமையியாய் இருக்கிறான் . இவளிடத்தில் அதற்கான பதிலில்லை. 'உன்னிடத்தில் எனக்கு அப்படியொன்றும் பிரியமில்லை', எனச் சொல்லி இருக்கலாம் , இல்லையென்றால் இல்லையென்றால் மட்டும் உடனடியாக தரிந்துகொள்ளும்பிந்தது, 'அவளையே அவனுக்குப் புரியாதது, இப்போதும் மட்டும், ஓர்வளையும் , அவளையே புரிந்துகொள்ள அவனால் இயலாதது, தப்பான காரியங்களை அறிந்துகொள்வதற்கான வழிமுறைகளையே, அதற்கான ஞானமே அவனுக்குப் போதவே போதாது. தரிந்துகொள்ளவணே டியவள் அவள் , எனவே விளங்கிக்கொள்கிறாள் . அவளது அப்பாவித்தனம் சடாரென்று எதையும் ஒளிக்காமல் விளங்கப்படும்படி தனோணியில் அவளையே பார்க்கவருடனடியே அவளுக்குப் பிடித்திருந்தது. ஆம் , இதோ இக்கணத்திலுங்கூட அவளையே பார்க்க மகிழ்ச்சி, ஆக இவள்தான் செயல்படும் தவணே டும் .

அவளிடத்தில் , "என்னையே விரும்பித்தான் அழதைத் து வந்திருக்கவணே டிய கட்டாயமில்லை, பிற்பணை மணிகளிடம் எப்படி நீ நடத்தவாயோ அதுபோல என்னையும்

நடத்தினாற் போதும், அதற்கு என்னை நீ விரும்பவணே டும் என்று அவசியமல்ல. அவன் முகம் வளெறிப்போனது, "உனக்கு வணே டியதெல்லாம் அதுதானா", கடைக்கிறான். "ஆம் அதுதான்", என்பது அவளது பதிலாக இருக்கிறது. மூதன் மூறையாக, அவனுடைய அறையில், நெருக்கடிக் கு உள்ளானான், அதை அவனால் ஒளிக்க முடியவில்லை. தன்னையே ஒருபோதும் அவள் விரும்பமாட்டாள் என்பதை, ஆரம்பத்திலேயே திரிந்துகொண்டானாம், சொல்கிறான். சொல்லடும்மென்று காத் திருக்கிறான். மூதலில் அப்படியா? எனக்குத் து திரியாதே, என்றவள், அவன் பசே டும் என்பதுபோல பின்னர் அமையாக இருந்தான்.

உன்னிடத்தில் கொண்டுவந்து வந்த தனமான இக் காதலன், இப்போதெனக்கு எனக்கு வறே துணையில்லை, என்கிறான். தானும் தனித்து இருப்பதை உணர்வதாக அவனிடம் சொல்கிறான். எதனுடன் என்று அவள் சொல்லவில்லை. வறேறொரு தர பின்னால் நீ போவதைப் போலத்தான், என்னதைத் தொடர்ந்தும் வந்திருக்கிறாயா? அவன் கடைக்கிறான். இதுவரை ஒருவரை அவரது இருப்பிடம் வராதே தடுப்பென்ற அனுபவம் எனக்கில்லை என்பதால், என்னால் அதற்குப் பதில் சொல்ல இயலாதென்கிறான். "பசேக்கொண்டிருக்க வேண்டாமே, வழக்கமாக உனது அறையை அழைத்து வரப்படும் பண்களிடம் எப்படி நடந்துகொள்வாயோ, அப்படி நடக்கவேண்டும்மென்று துதான் எனது விரும்பமும், தயவு செய்து உடனே ஆரம்பி", அவனிடம் கஞ்சுகிறான்.

அவனுடைய கவனத்தை வகைமாக உருவி, எழுகிறான். பரூத்தியினால் ஆன வணைமனை நிற உள்ளடையையும் உருவிப் போட்டவன், நிர்வாணமாக இருந்தவள்கை துக்கிச் சின்று கட்டிலிற் கிடத்தினான். பிறகு? பிறகென்ன கட்டிலின் மறுபக்கம் திரும்பி உட்கார்ந்துகொண்டு விம்முகிறான். அவள் பொறுமையால், சகித்துக்கொள்கிறான், மெதுவாக தன்பக்கம் கொண்டுவந்தள், அவளது ஆட்களை அகற்றத் தொடங்கினான். கண்களை மட்டியபடி, அவசரமின்றி நிதானமாக அதைச் செய்கிறான். அவளது செய்கைக்கு உதவ மூறப்படும்போல அவன் பாவனை செய்கிறான். நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன், நீ அமையாய் இரு, நானே செய்வ வேண்டும்மென்று எனக்கு ஆசை, என்றவள் அவ்வாறே செய்தாள், ஒன்றன் பின் ஒன்றாக அவளது ஆட்களை நீக்கினான். இவள் கடைக்கொண்டதின் பரேல், உறக்கத்தில் இருப்பவளை எழுப்பிவிடக்கூடாது என நினதைத் தவன்போல, கவனமாக மெல்ல இடம் மாற்றிப் படுக்கிறான். உடலின் மலே தலோலானது மிகவும் இனிமையாக இருக்கிறது. உடல்? மெலிந்திருக்கிறது, எளிதில் நோயில் விழக்கூடிய தகுதிகளுடன், அல்லது நாட்கள் பலவாக நோயிற் கிடந்து தறேவரும் உடல் போல, பலமற்றவனாக, தசைகளில் திரட்சி அற்று, முகத்தில் உரமமின்றி, 'கூறியதைத் தவிர ஆணைகளை காண வறே அடையாளங்களின்றி, அதனை பலவீனமாக இருந்தான். பிறர் அவனை எளிதாக இளப்பதற்குடன் பசேவும், அதுகுறித்த வேதனைகளை சும்மக்கவும் உரியவன்போலிருந்தான் அவளது முகத்தையே அவள் ஏறெடுத்தும் பார்க்கவில்லை. ஏன் அவனையே அவள் பார்க்கவில்லை என்றுதான் சொல்லவேண்டும். மாறாக மிருது தன்மைகளைக் காக அவளது ஆணைகூறியையும், அதன் சரமத்தையும் தொடர்புப் பார்க்கிறான், அதன் மஞ்சள் நிற மினுமினுப்பிற் காகவும், அறிந்திராத அதன் புதுமைகளைக் காகவும் வருடிக் கொடுக்கிறான். அவன் சரமிக் கொள்கிறான், கண்ணீர் விட்டு அழுகிறான், ஏதோ அசாதாரண காதல் வயப்பட்டவன்போல.

அழகுபட்ட காரியத்தில் இறங்குகிறான், ஆரம்பத்தில் வலி தெரிந்தது, பின்னர் அதன் இடத்திற்கு வந்தேனென்று, பரவசத்தின் உச்சநிலைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டவளாக, மெல்ல விலகிக் கொள்கிறான்.

அது கடல்போல, வடிவமென்று ஏதுமில்லை, அல்லது இதுதான் என்று ஒப்பிடமுடியாதது

இச்சம்பவத்திற்கான காட்சிப்படிமம், முன்னதாகவே தோணியில் தன்னை அரங்கேற்றிக்கொண்டிருக்கவேண்டாம்.

மீண்டும் அணிந்த காலுறகைகளுடன், பெண்மணி அறையை கடந்து செல்லும் காட்சி. பார்க்க, அவளிடத்தில் சிறுமி ஒருத்திக் கானத் தோற்றம். அவளது புதல்வர்கள் அதற்கான காரணத்தை அறிவார்கள். அவளுடைய மகளுக்கு, என்ன நடக்கிறது என்பது இதுவரை தெரியாது. தங்களுடைய தாயாரைப் பற்றி ஒன்றாக அமர்ந்து பசிய வழக்கமில்லை, குறிப்பாக அவளைப் பற்றி அறியவந்த இறுதிகாலத்து, தீர்மானமான தகவல்கள், அவளுக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் இடவெளிக் குக காரணமாக இருக்கின்றன என்பதுபற்றிக் கூட அவர்கள் உரையாடியதில்லை.

கலவியினால் கிடக்கக்கூடிய பரவசத்தின் உச்சநிலை அனுபவத்தினை அவள் அறிந்தவளல்ல.

இரத்தம் வராமென்று எனக்குத் தெரியாது. உனக்கு வலிக்கிறதா என்று கேட்கிறான், இல்லலை என்கிறேன், தான் மிகுந்த சந்தோஷத்தில் இருப்பதாகச் சொல்கிறான்.

இரத்தத்தைத் துடைக்கிறான். பின்னர் தண்ணீர் கொண்டு, கழுவ, சவியை வதனதை தையும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன். தன்னபற்றிய பிரக்ஞையின்றி என்னிடம், விரும்பும் வகையில் மீண்டும் இணைந்துகொள்கிறான். எங்கள் அம்மா விதித்திருந்த தடவைகளையே நிரூபிப்பதற்கான வலிமையை எங்கிருந்து பெற்றேனென்று என்ன நானே கேட்டுக்கொண்டேன். மிகவும் அமதிக்கத்தக்க மூட்டில் உறுதியுடன், இக்காரியத்தில் நான் இறங்க ஏதுகாரணமாக இருக்கலாம்.

இருவரும் ஒருவரையொருவம் பார்த்துக்கொண்டோம். என்னகைக் கட்டி அணகைக் கிறான். எதற்காக நீ வந்தாய்? - கட்டே கிறான். வறேுவழியில்லை, அப்படியான நெருக்கடியிலிருக்கிறோம், -என்பது எனது பதில். இருவரும் மூதன் மூறையாக தயக்கமின்றி உரையாட முடிகிறது. எனக்கு இரண்டு சகோதரர்கள் இருக்கிறார்கள் என்றும், கையில் சூத்தமாக பணமின்றி, தரித்திரர்களாக வாழ்க்கையை நடத்துகிறோம், என்றும் கூறுகிறேன். அவன் எனது மீத த சகோதரனை அறிவானாம். கஞ்சா புகைக் குமிடங்களில் அவனை சந்தித்து இருக்கிறானாம். எங்கள் அம்மாவிடம் இருப்பதெல்லாம் கஞ்சா புகைத் தேர்ந்தோடுகிறது, வலையைக் காரர்களாகக் கூட எனது சகோதரன் விட்டுவதைப் பதில்லை. ஒரு சில நேரங்களில், அவனுக்கு கஞ்சா விற்பவர்கள் அம்மாவைத் தேடி வீட்டுவரை வருவதும் நடந்திருக்கிறது. அவனிடம், அணகைக் குறித்தும் பச்சுகிறேன். தொடர்ந்து நிலமை மோசமாக இருப்பதால், அம்மா வகை சீக்கிரம் இறக்கக் கூடும் என்கிறேன். இன்றகைக் கு எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் நிலமைக் கூக் கூட அம்மாவின் சமீபத்தில் இருக்கிற மரணம் காரணமாக இருக்கலாம்.

அவனது தவேயை உணருகிறேன். எனக்காக மனம் இளகினான். நான், "வணேட்டாம், எனது அம்மாவைத் தவிர்த்து ஒருவரும் பரிதாபமான நிலையில் இல்லை, எனவே இரக்கப் பட வணேட்டாம்", என்கிறேன். "நீ வந்ததற்கு, என்னிடமுள்ள பணம் ந்தானே காரணம்", என்றான். நான், "உனது பணத்தையும், உன்னையும் சேர்த்தே விரும்பினேன், உன்னை பார்த்தபோது, காரில் ஏற்கனவே அதாவது பணத்திற்கான அடையாளத்துடன் அமர்ந்திருந்தாய், நீ வறேவொருவனாக இருந்திருந்தால், எனது முடிவு என்ன என்பதுபற்றியெல்லாம், சொல்லத் தெரியாது", என்றேன். "உன்னை என்னுடன் அழைத்துச் செல்ல விரும்பும், நீ இல்லாமல் புறப்படுவதில்லை என்றிருக்கிறேன், வருகிறாயா?", கட்டே கிறான். "நான் வருந்தியாகவணேட்டும், அதற்குள் அம்மாவைப் பிரிந்து உன்னுடன் வரசாத தியமில்லை", என்கிறேன். "உன்னை அழைத்துச் செல்ல எனக்குக் கொடுப்பினால் இல்லையென்றுதான் நினைக்கிறேன்", என்றபோதிலும், எனது எதிர்பார்ப்பை உணர்ந்தவனாகப் பணம் கொடுக்கிறான். அவன் மறுபடியும் கால்களை நீட்டிப்பதுக்கொள்கிறான். மீண்டும் பச்சுகின்றி இருவரும் மெளனமாக இருக்கிறோம்.

அறகைக் கு வளையே நகரத்தில் அப்படியொரு இரகைச் சல், சவெடாகக் கவணேட்டும்என்று தீர்மானித்து, திரைப்படமொன்றினை அதிக சத்தத்துடன் வதைத் திருப்பதைப் போல எனது நினைவில் இன்றகைக் கு ஒலிக்கிறது. 'அறகைக் குள் இருள், எங்களாகக் கிடையே உரையாடலில்லை, சூற்றிலும் நகரத்தின் கிச்சலும் கழப்பமும். மீட்டை முடிச்சுகளுடன் நகரத்தில், நகரத்தின் இரயிலொன்றில் பயணித்த உணர்வினை, இன்றகைக் கு நினைவில் கொள்ள முடிகிறது சன்னலுக்குக் காற்றுவாரிப் பலகையும், இலகைக் கதவும் (1) இருந்தன, கண்ணாடிகளில்லை. இலகைக் கதவுகளில், வளையே நடபாதை தளத்தில் நடந்துபோகின்றவர்களையே நிழல்கள். சனசந்தடி மிகுந்த நகரம். நிழல்கள் சாளரத்தில் வளையுடும் சூரியக் கதிர்களினால் ஓரே அளவாக துண்டாடப் படுகின்றன. மரத்தாலான பாதணிகள் எழுப்பும் ஓசை, தலையில் இடிக் கிறது. சீனர்கள் உரத்துப் பச்சுகின்றவர்கள், பாலநிலைமக்கள் மொழிகளகைக் கையாளுவதைப் போல, நம் பமுடியாதவகையில், அந்நியத்தன்மை அம்மொழிக் கு இருப்பதாக நினைக்கிறேன், அதை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் காரல்கள், காதினகைக் கிழிக்கின்றன.

அந்தி சாயும் நேரம், சாலகைகளிலும், நடபாதகைகளிலும் வருகின்ற குரல்கள் சிறிதுசிறிதாக, இன்னதென்று பிரிக்கவியலாதபடி அதிகரிப்பதவைத்து, திரெந்து கொள்ளாமுடிகிறது. இன்பத்ததை துய்ப்புதற்கான நகரம், இரவானால், அதன் மழுவீச்சும் திரெய்வரும். சூரியன் மறேகில் மறையட்டும்னெ காத் திருந்ததுபுல இரவா வாழ்க்கை தொடங்கிவிட்டது. எங்களுடைய கட்டிலை, நகரத்தினின்று, சன்னலும் அதிலிட்பிருந்த முரட்டுப் பருத்தித் துணியிலான இலலை கதவும் பிரிந்திருந்தன. பிற மனிதர்களிடமிருந்து எங்களதைத் தனிமைப்படுத்தவென்று வறூ கடினமானப் பொருட்களில்லை. வெளி மனிதர்கள் எங்கள் இருப்பினை அறிந்திருக்கமாட்டார்கள். ஒளிக் கதிர்கள், குரல்கள், மக்கள் நடமாட்டங்கள் என்பவற்றிலிருந்து, எச்சரிக்கைஒலி வாகனங்கள் உடனடி குரலில்; எதிரொலிகளின்றி; சோகத்தின் உச்சியில் வீறிடும் சத்தம் போன்று; ஏதோவொன்று காதில் விழுகிறது.

இப்போது அறகைக் குள் சர்க்கரைப் பாகின் மணம், வரேக்கடலகைகளை வறூக்கும் மணம், சீனர்களையே சப்பின் மணம், தீயில் வாட்டிய இறச்சிமணம்., புறங்கள், மரியுவானா, ஹசீ டீஷ், மல்லிகை, துபிசி, சாம் பிராணி குச்சிகளின் மணம், விற்பனைக்காக சட்டிகளில் நெருப்பைச் சூமந்தபடி வீதிகளில் அலபைவர்கள் ஏற்படுத்துகிற விறகைக் கரியின் மணம் என அனதைதயையும் நாசிக் குள் உணராமுடிகிறது. இந் நகரத்தின் மணமென்பது, இங்குள்ள குக்கிராமங்களிலும், காட்களிலும் வீசுகிற மணத்திற்குச் சமம்.

1. மதுரமொழி வலதைத் தளத்திற்கும், திரு. மதுரபாரதிக் கும் நன்றிகள்

□□□□□□□□□□ -6

திடீரென்று பாரக்கிறனே, குளித்து முடித்ததின் அடையாளமாக கறுப்பு வண்ண குளியல் அங்கியில் அமர்ந்திருக்கிறான். புகதைத் தபடி விஸ்கி

கூடிக் ககொண்டிருக்கிறான்.

நான் உறங்கிக்கொண்டிருந்த வளையில், கும்பிக் ககொண்டிருந்தான். உறங்கியதை நினகை க ஆச்சரியமாக இருந்தது. காபி மசைமீ திருந்த விளக்கை ஏற்றினான்.

சயெகின்ற காரியங்கள் எதுவும் அவனுக்குப் புதிதல்லவென்று தோன்றியது, அனதை திற்கும் பழக்கப்பட்டவன்போல நடந்துகொள்கிறான். அடிக் கபி இவ்விடத்திற்கு வருகிறவனாக இருக்கவண்டும். கலவி சுகத்தில் அதிக நாட்டமுள்ளவனென்ற போதிலும், பயந்தாங்களொள்ளி. உடலுறுவின மடலம் அதிலிருந்து மீள நினகைகிறான். அவனுக்கு பணிகள் சகவாசம் அதிகம் என்பதை நினகைகிறப்போது மகிழ்ச்சியாகவே இருக்கிறது, அவர்களில் ஒருத்தியாக இருக்க எனக்கும் ஆசை, அதை அவனித்திலும் தெரிவிக்கிறேன். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொள்கிறோம். எங்கள் பார்வையில் கள்ளம் புகுந்துகொள்கிறது, சட்டென்று அக்காட்சியே பொய்யென்று ஆகிறது, முடிவாக்கு வருகிறது.

அவனை என்னருகில் அழகைகிறேன், என்னை தனதாகிக்கொள்ளும் காரியத்தில் அவன் மறுபடியும் இறங்கவண்டும். அருகில் வருகிறான். அவனித்தில் பிரிட்டானிய சிகரெட்டின் மணம், விலை உயர்ந்த பர்ப்யமின் மணம், தனின் மணம், அடிக் கபி அணிந்த இந் தியபட்டு ஆடகெளின் இனிமையான மணம், தங்கத்தின் நறுமணம். கலவிக் கு உகந்தவன். அவனித்தில் எனக்கும் என் அது திசையை தெரிவிக்கிறேன். அவசரப்படாதே, என்கிறான். மூதற் காதலனான அவன் மீது என்னித்திலுள்ள விருப்பத்தையும், கலவியில் எனக்கும் நாட்டத்தையும், நதியகை கடந்த அடுத்தநொடியிற் புரிந்துகொண்டானாம். தவிர, அவனித்தில் மட்டுமல்ல, எதிர்காலத்தில் எந்தவொரு ஆனித்திலும் உண்மையாக நான் நடந்துகொள்ள மாட்டேன், என்கிறான். அவனுக்கும் நரேம் சரியில்லையாம், சொல்லச் சொல்ல மகிழ்ச்சியுடன் கட்டைக்கொண்டிருக்கிறேன், எனது மகிழ்ச்சியை அவனித்திலும் தெரிவிக்கிறேன். கணத்தில் ஒருவித மபுரக் கம், ஒருவித நம்பிக்கையின்மை, என்மீதுப் பாய்கிறான், மூதிராத எனது இளம் மார்க்கங்களை வாய்கொள்ள உண்கிறான், சத்தமிடுகிறான், எனக்கெதிராக தகாதச் சொற்களை உபயோகிக்கிறான். அனுபவித்திராத பரவசத்தின் காரணமாகக் கண்களை இறக்க மபுரிக் கொள்கிறேன். இம்மாதிரியான காரியங்களுக்கு அதாவது உடலுறுவாக்குக் கும் பழகியவன்போலிருக்கிறது, கைகளில் நல்ல தரேச்சி தெரிகிறது., அழகாய், கன கச்சிதமாய் ஆற்றுகின்றன. எனக்கும் அதிரஷ்டமென்று நினகைகிறேன். இததைத் தொழிலாகக் கட்ட அவன் தொடரலாம். எந்த பள்ளிகும் சலைலாமலயே என சயெய்வண்டும், என்ன பசைவண்டும் தெரிந்துவதை திருக்கிறான். என்னை வசீசி என்கிறான், கழிசடை என்கிறான், மிக்க வேலமாக நடத்துகிறான். வறொருத்தியை அவன் தொடர்தில்லையாம், இவ்வாறுகையில் அவனுக்குக் காதலியென்று இருப்பதில்லாம் நான் ஒருத்திடம் நடந்தானாம், சொல்கிறான். கண்டதைப் பசைவும், விரும்பும் வகையில் என்னை கையாளவும், உடலில் வண்டியத்தைத் தடேவும், கண்டெடுக்கவும் அனுமதிக்கிறேன் இல்லையா, ஆதலால் இதுபோன்ற உளரல்களை

சகித்துக்கொள்ளத்தான் வண்டும். இனி நானொரு கழிவுப்பொருள் அல்ல, உபயோகப்படக்கூடும். ஊத்தயாக இருந்தாலென்ன, மெருகிட்டினால், பிராகசிக் கப்போகிறேன், அத்தனை கழிவுகளும், காதற் தாபத்தில் கரணத்தோடாதா?

நகரத்தின் இரசைசல், சன்னற்கதவுகளில் மோதுவதுபோல, வகை அண்மையில் மிக அருகில் கடைகிறது. அறையில் எங்களகை கடந்துசெல்வதுபோல காதோரங்களில் சப்தம். அவ்வோசகை கிடையே, கடந்து செல்லும் பாதையில் வைத்து அவனுடலை அணைத்துக்கொள்கிறேன். பரந்துவிரிந்தகடல், சூரூங்கிக்கொள்கிறது, விலகிச் செல்கிறது, மீண்டும் என்னிடத்தில் வருகிறது.

நிறுத்திடாதே தொடர்ந்து செய் என வற்புறுத்துகிறேன், அவனும் அப்படியே செய்கிறான். கொழுகொழுவென்று இரத்தம், உயிர்ப்போவதுபோல உணருகிறேன், அது இல்லையென்று ஆனாலும் என் மச்சுநின்றபுகலாம்..

சிகரெட் ஒன்றை பற்றவைத்து என்னிடத்தில் கொடுக்கிறான். எனது முகத்தூக்கே நெருங்கி, தாழ்ந்த கூரலில் பசுகிறான். பதிலுக்கு எனது கூரலும் அடங்கி ஒலிக்கிறது. அவனாக் கானது எதுவென்று அவன் அறியான், அவனாக் காக அதுபற்றி நான் பசுகிறேன். கம்பீரமான வனப்பு அவனிடம் குடிகொண்டிருப்பதைப் புரியவைக்கிறேன்.

அந்தி சாயும் நேரம். எதிர்காலத்தில் அவனது பெயரும், முகமும் மறக்க நேர்ந்தாலும், இப்பின் நேரத்தவை வாழ்நாள் முழுதும் என்னால் நினைவில் நிறுத்த முடியும் என்கிறான். இவ்வீட்டை என்னால் மறக்காமல் இருக்க முடியுமா, என்று கடைக்க, அவன்: நன்றாகப் பார்த்துக்கொள், என்கிறான். நான் பார்க்கிறேன். எல்லா இடங்களிலும் இருப்பதுபோலத்தானே?-நான். அதற்கவன், ஆமாம். அப்படித்தான், சந்தகேம் வண்டாம், என்கிறான்.

இதில் ஆச்சரியம் என்னவென்றால், இன்றைக்கும் அவன் முகத்ததைப் பார்க்கிறேன். அவனுடைய பெயரும் நினைவில் இருக்கிறது. வளென்ற நிற சுவர்களையும், சன்னல் இலதை தட்டி ஊடாக பெரிய அட்ப்பு ஒன்றையும் பார்க்கிறேன். மறேபுறம் வளந்த கதவினதைத் திறக்க பிறிதொரு அறை, அட்ப்பு திறந்தவெளி தோட்டம் - கோடவைப்பத்தின் காரணமாக சட்டிகள் கருகிக் கிடக்கின்றன- சாடகை நகரின் பெரிய வில்லாக் களில் மீகாங் நதிபக்கமாக அமந்த மொட்டை மாடிகளில் இருப்பதுபோல நீலநிறத்தில் மதிற் சுவர். மழையும் கப்பல், அபாயகரமான இடம்,

சிறந்தனையைக் கலவைப்பதுபோல மீண்டும் அவனிடமிருந்து களேவி, "உன் மனதிலிருப்பது என்ன? சொல்லணே". "அம்மாவை நினைத்துக்கொண்டனே, உண்மை திரியவந்தால், என்னகைக் கொண்டுவிடுவாள்"- நான். என்ன சொல்வதென்று யோசிக்கிறான். பின்னர், எனது நினைப்பு நியாயமானதுதான், என்கிறான். 'இச்செயல் குடும்பத்திற்கு இழிவதைத் தரக்கூடியதென்றும், இவ்விஷயத்தில் திருமணம் என்றபேச்சுக்கே இடமில்லை', என்றும் சொல்கிறான். நான் அவனைப் பார்க்கிறேன். அதை உணர்ந்தவன்போல, மிடுக்குடன் "உன்னைப் புண்படுத்தும் படியான வார்த்தைகளை உபயோகித்தமைக்கு என்ன மன்னிக்கவேண்டும்", என்கிறான். நானொரு சீனன், என அடூத்து சொன்னபோது, இருவரிடத்திலும் மெல்லிய புன்னகை. "கலவிக் குப்பிற்கு இருவரையுமே, ஒருவித கவலை ஆட்கொள்கிறதே, இது இயல்பாக நடப்பதா?" என்று அவனிடத்தில் கேட்கிறேன். அதற்கவன், "நாம் பகலில், நல்ல கோடைவெப்பத்தில் உறவாக்கொண்டோம், இல்லையா? அதுதான் காரணம். தவிர புணர்ச்சிக் குப்பிற்கான நிலை கொடுமையானது, இரவென்றால் வந்த சூவாடு திரியாமல் அது போய்விடும்", என்கிறான். பதிலுக்கு, "புணர்ச்சிக் குப்பின்னர் வரும் வேதனைகளுக்கு, நீ நினைப்பதுபோல பகல் காரணமல்ல, நானே காரணம். கவலைகளோடு வாழ்பவள் நான், அதற்கென்றே காத் திருப்பவள் நான். எனது வாழ்க்கைத் துயரத்தால் ஆனது. எனது சிறுவயது நிழறப்படங்களிலும் அத்துயரத்தினைப் பார்த்திருக்கிறேன். இன்றைக்கு என்னிடத்தில் இருக்கின்ற வேதனைகளும், நடுநாளாக என்னை அறிந்தவையே. தோற்றத்தில் என்னைப்போலவையே இருப்பதால், எனது பெயரைச் சொல்லிக்கூட அதனை அழகைக் கலாம். இன்றைக்கு அதற்கு விபிவாகாலம் பிறந்திருக்கிறது, அம்மாதனது வாழ்க்கையின் வறட்சிகாலங்களில் என்னைச் சபித்தகட்டநேரம் கட்சியில் இப்போதுதான் அதற்கு வாய்த்திருக்கிறது. அவனுடைய கிச்சல்களை நான் சரியாக விளங்கிக்கொண்டதில்லை, எதற்காகக் காத் திருந்தனே என்றும் திரியாது. ஆனால் இன்றைக்கு இந்த அறையில் அதற்கான விடை கிடத்தை திருக்கிறது. எல்லாமே கடவுளால் தீர்மானிக்கப்பட்டவையென அம்மா சத்தம் போடுவாள், பிறகு எந்தவொரு பொருளாகக் காவும், மனிதராக் காவும், அரசாங்கத்திற்காக் காவும், கடவுளாக் காவும் காத் திருக்கக் கூடாதென்று சொல்வாள்", அவனது பதிலை எதிர்பார்க்காமல் தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்கிறேன். நான் பேசுவதை அவதானிக்கிறான், அவனது கண்கள் என்னை விட்டு அகலாமல் இருக்கின்றன. பேசுகிறபோது எனது உட்குகள் அசைவை அவன் கவனிக்கிறான். ஆடையின்றி இருக்கிறேன். கட்டிப்பாற்ற அவனது கைகள், எனது உடலில் தங்குதடையின்றி பயணிக்கின்றன. இதுவரை நான் சொன்னவற்றை அவன் காதில் வாங்கி இருப்பானென்று நினைக்கவில்லை. 'பிறகு குதீங்கிழகைக் கநினைப்பவள் அல்ல, நிலைமை அப்படி. அம்மா ஒருத்தியின் ஊதியத்தில், நாங்கள் உண்ணவும், உட்குகவும் வேண்டும், மொத்தத்தில் எங்கள் தினசரி வாழ்க்கை எத்தனைக் கடினமானதென்று அவனுக்கு விளக்கினேன். தொடர்ந்து சொல்லமுடியாமல் நடுஞ்சை அடக்கிறது. "என்ன நடந்தது? நீங்கள் எப்படி சமாளித்தீர்கள்?" அவன். "வீதிக்கு வந்தோம், வேறென்ன செய்ய முடியும்.? அவரவர்க்கு முடிந்ததை வகையில் நெருக்கடியிலிருந்து மீள நினைத்தோம். எவ்வளவு கவேலமாக நடந்துகொள்ள முடியுமோ நடந்துகொண்டோம்", - நான். இப்போது அவன் உடல் எனமீது பரவுகிறது, முரட்டுத்தனமாக என்னுள் பிரவேசிக்கிறான். ஒரு சில நிமிடங்கள் அசைவற்று இருக்கிறோம், வெளியில் நகரத்தின் ஆரவாரத்தகைக் கேட்டபடி, கலவியின் வேதனையில் இருவருமாய் துடிக் கிறோம், சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு சூற்றிலும் நிசப்தம். உடல்மீதான மூத்தங்கள், நம் மகைகண்ணீர் சிறந்தவகை கின்றன. அழுவது மனதிற்கு ஆறுதலைத் தருகிறதென்று சொல்லலாம். வீட்டில் நான் கண்கலங்கியதில்லை. அன்றைக்கு, நான் சிற்திய கண்ணீர் எனது கட்டந்தகாலத்திற்கு மட்டுமல்ல,

அவ்வூத் தரவுகளைப் பற்றுக்கொண்டு பதிலுக்கு அவர்கள் கஃக் குரவிட, கட்டிடத்திலிருந்து வருகின்ற சத்தமானது, ஐரோப்பிய நாடுகளில் கடைக்குடியாதது. சாப்பிட வந்தவர்கள் ஒருவரும் பசிக்கொண்டிருக்கவில்லை. மாடிகளில், சீன இசைக்குழு வாசித்தபடி இருக்கிறது. நாங்கள் அமையியாக இருந்த, அதாவது ஐரோப்பியர்கள் அதிகமாக இருந்த, மாடியொன்றுக்குச் செல்கிறோம். எல்லா இடங்களிலும், ஓரமோதிரியான உணவகங்களை கிடக்கொண்டு போதிலும், இங்கு சத்தம் குறைவு. இங்கே காற்றுவாரிகள் இருந்ததோடு, சப்பத்தத்தைக் குறைக்கும் வகையில் தடித்த திரைகள் தொங்கவிடப்பட்டிருக்கின்றன.

"உன்னுடைய தந்தை எப்படி, எவ்வகையில் பணம்படதைத் தவிராக மாறினார்?" என அவனைக் கேட்டேன். பணத்தினைப் பற்றி பசுவதைன்றால் அவனுக்கு கசப்பு என்றவன், நான் திரிந்துகொண்டதான் ஆகவேண்டுமென்றால், அவனது அப்பாவுடைய செல்வத்தைக் குறித்து சொல்ல விருப்பமென்றான். "ஷோலென் நகரில்தான் ஆரம்பம் என்றுசொல்லவேண்டுமும், உள்ளூர் மக்களாகக் கொண்டு மூன்று பிரத்தியக்கேக் குடியிருப்புகளைக் கட்டினார். பல வீதிகளை அவருடையதென்று சொல்லலாம்",- அவனது பிரஞ்சு உச்சரிப்பில் பாரீஸ் தொனி இருக்கும்படி மிகவும் கவனத்துடன் பசுகிறான். பணமென்று வருகிறபோதெல்லாம், அவன் பசேசில் உண்மையிலேயே ஒரு அக்கறையின்மை இருப்பது வெளிப்படையாகத் திரிகிறது. ஷோலென் நகருக்குத் திறக்கே புதிய குடியிருப்புகளைக் கட்டுவதற்கு நிலங்கள் வேண்டியிருந்ததால், அவனது அப்பா தனக்குச் சொந்தமான நிறையகட்டிடங்களை விற்றதாகக் கூறினான். சாடிக் நகரிலிருந்த நிலை விளையும் நிலங்களைக் கட்ட அதற்கான விற்றாரென்று அவன் நினக்கிறானாம். எனக்குத் திரிந்து, அவன் சொல்கிற மாதிரியான குடியிருப்புப் பகுதியொன்றில், கொள்ளையோய் காரணமாக ஒருமறை மாலையிலிருந்து மறுநாள் காலவைரை, சன்னல்களையும், கதவங்களையும் மட்டியதோடு வீதிகளில் மக்கள் நடமாட்டத்தையும் தடைசெய்திருந்தார்கள், என்பதால் அவனிடம் தொற்றுநோய்களைக் குறித்து விசாரித்தேன். சிற்ப்புகளைக் காட்டிலும், எலி ஒழிப்பு, இங்கே மும்முரமாகக் கடைபிடிக்கப்பட்டதால், அதற்கான வாய்ப்புகள் குறைவு என்கிறான். சடாரென்று குடியிருப்புகளைப் பற்றிய தகவல்களை கதையோல ஆர்வத்துடன் விவரிக்கத் தொடங்குகிறான். தனித்தனி வீடுகளைகளைக் காட்டிலும், இவற்றிற்கான கட்டுமானமுதலீடு குறைவு என்பதோடு, சராசரி மக்களின் தவேகளை வெகுவாகப் பர்த்திசெய்யக் கூடியதாகவும் இருக்கிறதாம். இங்கு வாழ்கிற மக்கள் ஏழைகள், கிராமங்களிலிருந்து குடியேறியவர்கள், அவர்களுக்கும் தனித்தனி வீடுகளைக் காட்டிலும் சரேந்துவாழ்வது பிபித்தமானது, தவிர சாலையோரங்களில் உண்பதும் உறங்குவதும் அவர்களுக்கு இரத்தத்தில் கலந்தது, ஏழைகளில் இம்மாதிரியான வழக்கங்களை மதிக்கவேண்டும். எனவே அப்பா கட்டிய குடியிருப்புகள் அனத்தும் வீதியோடு இணைந்த, வசீ கரமான, மறே கிரையிட்ட வாயில் களைக் கொண்டவை, மக்கள் பெரும்பாலான நேரங்களில் வாயில்களிலேயே கழிக்கிறார்கள். கோடைநாட்களில் உறங்குவதும் நடக்கிறது. சின்னவயதில் வெளியில் உறங்க ஆசைப்பட்டதுண்டு எனவே அவனிடம் எனக்குக் கூட அதுபோன்ற குடியிருப்பொன்றில் வசிக்க விருப்பமென்று திரிவிக்கிறேன். மதியம் என்னபைப் பரவசத்தில் ஆழ்த்தியபோது, சிராய்பொன்றை ஒன்றை ஏற்படுத்தி இருந்தான், எனது இதயம் சட்டென்று அவ்விடத்தில் இடம்பெயர்ந்ததையோல உணர்ந்தேன், கட்டவே இலசோக வலிக்கிறது. அவன் சொல்வது எதுவும் காதினில் விழவில்லை, காதுகொடுத்துக் கேட்கும் நிலையில் நானுமில்லை. பாரிந்துகொண்டவன்போல அமையினான். நிறுத்தாததே தொடர்ந்து பசே என்கிறேன்.

அவன் திடீர், மறுபடியும் அக்கறையுடன் காதில் வாங்குகிறேன். அவனது நினைவில் மூழ்கக் கழுத்துக்காரர் ஸ் நகரம் இடம்பெற்றிருப்பதாச் சொல்கிறான். நற்குணங்களற்ற பாரீஸ் பண்களப்போல அல்லாமல், வறையுபட்டவளாக நான் இருக்கிறேன்.
'கூடியிருப்பது திடீர் இவ்வளவு பணத்தையே உங்களாகக் கொண்டு வந்து சேர்த்திருக்காமென்று நான் நினைக்கவில்லை', என்கிறேன். அவனிடத்தில் பதிலில்லை.

ஐஸ்வர்யா இன்டர்நேஷனல் -7

எங்கள் இருவரும் கும்மான சத்திப்பு காலம் மூழுவதும் அதாவது ஒன்றரை ஆண்டுகாலம், இப்படித்தான் ஏதேனோ பச்சிக்கொண்டிருந்தோமென்றே, இருவரும் கும்மான வாழ்வொன்றைப் பற்றிய நினைப்போ, அது திடீர்ப்பான உரையாடலோ இல்லலை. எங்களிரவரும் பொதுவான வாழ்க்கையொன்றை கற்பனை செய்வதற்கில்லை என்பது முதல் நாளே விளங்கிவிட்டது, எனவே நடக்கும் உரையாடல்கள் இருவரும் கும்மான வாழ்க்கைப்பற்றிய அக்கறையின்றி சஞ்சிக்கக்கூறிய கருப்பொருள் தன்மையுடனோ, விவாதத்திகுறியதாகவோ, பச்சையில் ஒருவரொருக்கொருவர் சளைத்தவரல்ல என்பதை நீரூபிக்கின்ற வகையிலோ இருந்தது.

"பாவம்! உனது பிரான்சு அனுபவம் மோசமாக அமையுதுவிட்டது", என்கிறேன். அதை ஆமோதித்தான். பண்கள், கல்வி, ஞானம் அனைத்தையும் பாரீஸில் பணம் கொடுத்து வாங்க முடிந்தது என்கிறான். என்னவிட பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் வயதில் கட்டித்தலாக இருப்பது அவனை பயமுறுத்துகிறது. ஏமாற்று வார்த்தைகளோ, காதல் மொழிகளோ, எதுவென்றாலும், அப்பச்சில் நாடக அனுபவத்தின் இணக்கமும், நேர்மையும் இருக்க, அக்கறையுடன் கட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன்.

எனது கூடும் பத்தையே அறிமுகப்படுத்த இருக்கிறேனென்று சொல்ல, ஐயோ வண்டாமே என்கிறான். நான் சிரிக்கிறேன்.

அவனது உணர்வுகளை வடிகக்கையாக வளிப்படுத்த துரிந்துவதை திருக்கிறான். அவனது தந்தையைப் பகைத்துக்கொண்டு, என்னை விரும்பவோ, கடைபிடிக்கவோ, அவனோடு அழைத்துக்கொள்ளவோ முடியாதென்பதும் புரிகிறது. தனக்குள்ள அச்சத்திலிருந்து விடுபட்டு என்னை நேசிப்பதற்குரிய துணிச்சல் அவனிடத்தில் துளியுமில்லை. என்னை அவனது பிடியில் சிக்கவகைக முடிந்த கதாநாயகத் தன்மை ஒருபக்கம், தனது தந்தையின் பணம் ஏற்படுத்தியிருக்கும் கோழைகுணம் மறுபக்கம், இரண்டும் அவனிடத்தில் இருக்கின்றன. எனது சகோதரர்களைப் பற்றிப் பேசுநான் வாய் திறந்ததால் போதும்? முகம் வளுத்துப்போகிறது. அதன் தன்மை யம். ஏதோ எனது குடும்பத்தின் சரீர்த்த ஓவ்வொருவரும், தங்கள் வீட்டுப்பண்ணை திருமணம் செய்க்கொண்டே ஆகவண்ணும், என்றிவனகை கஞ்சுவதுபோல நினகை கிறான். எனது குடும்பத்தவர்களுக்கு எப்போதோ அவன் அர்த்தமற்றவனாக ஆகி இருப்பனாம், இனி அவள்குக் கென்று கட்டுதலாக மதிப்பற்றுப்போய், அதன் பொருட்டு அவளையும் ஒருநாள் இழப்பதன்றி, வேறு எதுவும் நடப்பதற்கு வாய்ப்பில்லையாம், கற்றுக்கிறான்.

பாரீஸுக்குத் தான் போன நோக்கம் வணிகத்துறையில் கல்விகற்பதற்காகவென்றும், அவன் அதைத் தவிர பிறவற்றில் அக்கறையாகாட்டியதால் கோபமுற்ற அவனது தந்தை, செல்வக் கென்று அனுப்பிய பணத்தின் சூதாக்க நிறுத்தியதோடு, சொந்த நாட்டிற்குத் திரும்புவதற்கான பயணச் சீட்டையும் அனுப்பியிருந்ததால், பாரீஸைவிட்டுப் புறப்பட்டவண்ணேயே அவசியம் வந்ததாகக் கட்சியில் உண்மையைக் கற்றுக்கொண்ட. தனது பிப்பதைத் தொடர்முடியாமல் திரும்பிவந்ததற்காக வருந்துகிறானாம். தலையைத் திரைக்கல்விதிட்டத் தின் மடலம் பாதியில் விட்டக் கல்வியை முடிக் கவிரும்புதாகக் கற்றுக்கொண்ட.

எங்கள் குடும்பத்துடனான சந்திப்பு ஷோலென் விடுதியொன்றில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட விருந்துடன் தொடங்கியது. அம்மாவும் எனது சகோதரர்களும் சகோதரர்களுக்கு வருகிறபோது நகரத்திலுள்ள அவர்கள் அறிந்திராத, இதுவரை நுழைந்திராத எதாவதொரு பெரிய சீன உணவாவிடுதிக் கு அழைத்துச் செல்லவண்ணென்று கற்றுக்கொண்டே. ஏற்பாடு செய்த, பெரும்பாலான மாலையே விருந்துகள் கிட்டத்தட்ட ஓரே மாதிரியாகக் கழிந்தன. எனது சகோதரர்கள் அவனிடம் உரையாடும்படியில்லை, ஏறெடுத்தும் பார்ப்பதும்படியில்லை, அவர்கள் கவனம் முழுதும் பரிமாறப்படும் உணவிலிருக்கிறது. அவர்களால் அவன்கை கவனிக்கப் போதவும் போதாது, அது நடக்கக் கட்டியதென்றால், ஒழுங்காகக் கல்விகற்கவும், சமுதாயத்தின் ஆரம்பவாழ்வியல் விதிகளுக்கு இணங்கிப்போகவும் அவர்களால் முடிந்திருக்கும். உண்கிறபோது அம்மாதிரி கட்டுக்கொஞ்சுநேரம், தொடக்கத்தில், பரிமாறப்படும் உணவகை குறித்தோ, அதிகப்படியான அதன் விலகைகள் குறித்தோ ஒரு சில வார்த்தைகள் கற்றுக்கொள்ள, பிறகு வாயமைப்பிக்கொள்வாள். இரண்டுமுறை வீணாகத் தவன் முயற்சித்தான், முதலின் தனது பாரீஸ் அனுப்புவதற்குச் சூருக்கமாகச் சொல்ல முயன்றான், முடியவில்லை. சில சமயங்களில் அவன் எதையாவது சொல்லிக்கொண்டிருக்க, நாங்கள் ஏதோ கட்டோமென்று பரீபண்ணிக்கொண்டிருப்போம், அவ்வளவுதான். எல்லோருடைய கவனமும் உணவிலிருக்க, அவனது முயற்சிகள், நிலவிய அமையியில் கரையுப்போகின்றன. எனது சகோதரர்களோ இதன்னை நாட்களாகப் பட்டினிகிடந்தவர்களையே போல உண்கிறார்கள்,

இதற்குமுன், அவர்களையெல்லாம் உண்பவர்களையெல்லாம் வறையெடுக்கும் கண்டத்தில்லை.

உண்ட உணவிற்கான பணத்தினசை சிறியபீ நங்கான தட்டொன்றில் எண்ணி வகைகிறான். நாங்கள் அனைவரும் வியப்புடன் பார்க்கிறோம். மூதன் மூதலாக எழுபத்தெட்டு பியாஸ்தர் பணத்தையெல்லாம் அடக்கி இருக்க, மார்ச்சை ஆகாதகுறை. அம்மாவிடம் சந்தோஷம் தாண்டவமாடுகிறது. எல்லோரும் புறப்பட தயாரானோம். 'நன்றி' என்ற சொல்லையெழுந்தது கட்டி ஒருவரும் வாய்திறந்து உச்சரிக்கவில்லை. இப்படியான உபசரிப்புகளாகவாவது நன்றி என்று சொல்லி இருக்கலாம். 'இல்லை', 'வணக்கம்', 'பிறகு சந்திப்போம்', 'நலமா'? போன்றவை நாங்கள் அறிந்திராத சொற்கள்.

குறிப்பாக என இரு சகோதரர்களும் ஒரு வாரத்தையெல்லாம் அவனிடத்தில் பசேவில்லை. அவர்கள் தொடர்வதும், பார்க்கவும், கடைகவும் வாய்ப்பினை அளிக்கவில்லை. ஸ்தல உடம்புடன் அவன் வரவில்லைபோலிருக்கிறது. அவர்களால் அது முடியவும் முடியாது என்பதற்கு அடக்கடக்க காரணங்களைச் சொல்லலாம், மூதலாவது என காலடியில் அவன் கிடப்பதும், என அன்பினைப் பெறாததற்கான தகுதி அவனுக்கு இல்லையென்று அவர்கள் நினைப்பதும். அடுத்து பணத்திற்காக அவனுடன் இருக்கும் நம் சகோதரி, உண்மையாக அவனை நேசிக்க மாட்டாள் என்றும் அவர்கள் கருத இடமுண்டு. காதலை முறித்துக்கொள்ளும் நிலைக்குச் செல்லக்கூடியவன் இல்லை என்பதால், என்னால் நேர்படும் எந்த இடர்பாட்டையும் சகித்துக்கொள்ளக்கூடியவன் என்பதுகூட ஒரு காரணம். பிறகு அவன் ஒரு சீனன் என்பதும், நான் ஒரு ஐரோப்பிய பிணை என்பதும் அவற்றுள் மிகமுகியமானது. எனது மீத சகோதரன், அவனை ஒருபொருட்டாகவே மதிப்பதில்லை என்ற வகையிலும், அவனிடம் பசே விருப்பமில்லாமல் இருப்பதும், அவளை அப்படியொரு முன் மாதிரியான முடிவென்றிருக்க இடமில்லை சில கிறித்து. எனது காதலனுக்கு எதிரான எல்லா நடவடிக்கைகளும் எனது சகோதரனையே உதாரணத்திற்கு எடுத்துக்கொள்ளலாம். நான் மட்டு விதிவிலக்கா என்ன? எனது குடும்பத்தார் சார்பாக எதையாவது பசேவேண்டும் என்கிறபோது மட்டும் வாய்திறப்பதோடு சரிமற்ற நேரங்களில் நானும் மெளனமாகவே இருக்கிறேன், எனது குடும்பத்தையெல்லாம் வகைத்துக்கொண்டு அவனிடம் என்ன பசேமுடியும். உதாரணமாக எனது சகோதரர்கள் இரவு உணவை உண்டு முடித்தபிறகு 'சுர்ச்சு' குச்சு (Source) சின்று குடிக்கவும், ஆடவும் விருப்பமின்றி என்னிடம் தெரிவிக்கிறபோது, எங்கள் அனைவரும் குடிக்கவும், ஆடவும் விருப்பமின்றி அவனிடம் சொல்வது நானாகத்தான் இருக்கும். நான் சொல்வது எதையும் காதில் வாங்காதவன் போல நடந்துகொள்கிறான். சொன்னதைத் திரும்பச் சொல்வதோ, எனது வேண்டுகோளை மறுபடி அவனிடம் கொண்டுவந்தோ நல்லதல்ல என்பது என மீத சகோதரனின் தீர்மானம், அவனுடைய பொருமலுக்கும் நான் பணிந்து ஆகவேண்டும். கடையில் அவனும் மனமிருங்குகிறான். எனது கடுகலை முடிவாகக் கொண்டுவர நினைத்தவன் போல தாழ்ந்த குரலில், ஒருசில விநாடிகள் என்னோடு தனித்திருக்க விருப்பமின்றி தனது அந்தரங்க ஆசையைத் தெரிவிக்கிறான். இப்பொழுது என மூறை, எனக்கு அவன் சொல்வது எதுவும் காதில் விழாததுபோல நடந்துகொள்கவேண்டும். அவனை பழித்தீர்த்துக்கொள்ளும் கட்டத்தில் இப்போது நான் ஒருத்தி, ஒருவகையில் எங்கள் காரியத்தினசை குறைசொல்ல, குறிப்பாக எனது மீத சகோதரனின் நடத்தையைக் குப்பாடும் கற்பிக்க ஒரு சந்தர்ப்பத்தினசை ஏற்படுத்தி

தருவதற் காகவாவது அவனுக் குப் பதிலிறுக்கக் கட்டாது. அவன் தடொடர்ந்து, " உங்களிடையே அம்மா எவ்வளவு சோர்வாக இருக்கிறார்கள் என்று பார", என்கிறான். உண்மையில் ஷோலன் சீனவிடுதியில் தடபுடலாகச் சாப்பிட்டதின் காரணமாக கண்களில் நித்திரை தெரிகிறது. என்னிடத்தில் பதிலில்லை. என்னுடைய மடித்தச்சகோதரன் வாயிலிருந்து மனோசமான வார்த்தையொன்று கேட்கிறது. அம்மா, 'எனது மீன்துள்ளிகளில் பெரியவனுக்கு மட்டும் ஒழுங்காக பசேவரம்' எனச் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். திடீரென்று அங்கே அமதி; எனது காதலனின் பயத்தினை அறிந்தவள், அவ்வாறே எனது இளமை சகோதரனும் பயப்படக்கூடியவன் என்பதை அறிந்திருக்கிறேன். மறுவார்த்தையில்லை. அடங்கிப்போகிறான். எல்லோரும் 'சுர்சு'க்குப் (Source) போகிறோம். அம்மாவும் வருகிறாள். கூடிய சீக்கிரம் உறங்கிவிடுவாள் என்று நினைக்கிறேன்.

எனது மடித்த சகோதரனுக்கு முன்பாக, காதலன்போல அவன் நடந்துகொள்வதில்லை. அவனது இருப்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்வதற்கான சமிக்ஞைகள் இருந்தபோதிலும், எனக்கு அவன் இருப்பது வெற்றிடமாக, புலப்படாது போனதாக உணரத்தப்படுகிறது. எனது இச்சமீத சகோதரனுக்குக் கீழ்ப்படிகிறது, அவன் என்காதலனை நிராகரிக்கிறான். இருவரையும் சேர்ந்து பார்க்கிறபோதெல்லாம், அப்படியொரு காட்சியை இனி என்னால் சகித்துக்கொள்ளக்கூடாது என்று நினைக்கிறேன். அவனுக்கறேபடும் இழிவுக்கு அவனது நோஞ்சான் உடலே காரணம், ஆனால் நந்த நந்த உடலே என்னதைத் திருப்திபடுத்துகிறதென்பதை எப்படி புரியவகைக. எனது சகோதரனுக்கு அவன் ஒரு வளையிறுசொல்லமுடியாத வெட்கக்கடோன விஷயம், பெருமகைக் குரியவனல்ல. கமுக்கமாகப் பிரயோகிப்படும், என் மடித்த சகோதரனின் கட்டளைகளை மீறவோ எதிர்க்கவோ எனக்குத் துணிச்சலில்லை. இதுவே என இளமைசகோதரனென்றால் சண்டை இடமுடியும். என்காதலன் விஷயத்தில், எனக்கு எதிராகக் கூட எதையும் செய்ய முடிவதில்லை. இன்றைக்கு உங்களிடத்தில் அதைப்பற்றி சொல்லுகிறபோதுகூட என் கண்ணத்திரேபராக்கு பார்க்கும் பாசாங்குடன் கூடிய முகமொன்றைப் பார்க்கிறேன், அம்முகத்தில் இது தவிர வேறுவிஷயங்கள் சிந்திக்க இருக்கின்றன என்பதுபோல ஒருபாவனை. எனினும் விலையுயர்ந்த விடுதியொன்றில் நன்றாகச் சாப்பிட ஆசைப்பட்டது, இதுபோன்ற அவமதிப்புகளை சகித்துக்கொள்ளவேண்டியிருக்கிறதே என்பதால் ஏற்பட்ட எரிச்சலில், கீழ்வாய்ப்பகுதி சற்றே இறுக, அதற்கான நியாயத்தையும் புரிந்துகொள்கிறேன். எனது நினைவுகளைச் சீழ்நதபடி எங்கும் வேட்டையாடும்பவர்களாகான தெளிந்த இரவு. குழந்தையொன்று 'வீல்' என்று அழுவதையொத்த சத்தம், எதிர்பாராத நேரத்தில் புறப்பட்டது அச்சுறுத்துகிறது.

சுர்சுக்குச் (Source) சனெற பிறகும் நாங்கள் அவனிடம் உரையாடலில்லை என்றே சொல்லவேண்டும்.

மரத்தெல் பெரியே(Martel Perrier) கொண்டு வரச் செய்தோம். என் சகோதரர்களிருவரும், கொண்டு வந்த உடனடியே மடமடவென்று குடித்துவிட்டு, இரண்டாவதாக ஒன்று

வணேட்டுமனென்றார்கள். அம்மாவும், நானும் எங்களையதனை அவர்களிடம் கொடுத்தோம். கூடித்து முடித்தார்கள் இல்லையோ, போதனை தலகைக்கேறியது. என்காதலனிடத்தில் பசேவில்லை என்ற கறையை தேவிர, அவர்கள் புலம்பலில் கறையைச் சல் இல்லை, கறையாக எனது இளையை சகோதரனைச் சொல்லவேண்டும். அந்த இடம் ஏதோ இழுவும் போல இருப்பதாகக் கறையைப் புகொள்கிறான், தேவிர அங்கே மது பரிமாறபெண்கள் இல்லையே என்ற வருத்தம் வேறு. வார நாட்கள் என்பதால் சர்ச்சு(Source)வில் அதிகக் கட்டடமில்லை. எனது இளையை சகோதரனுடன் சிறிது நேரம் ஆடினேன். என்காதலனுடனும் சிறிது நேரம் ஆடினேன். எனது மடித்த சகோதரனோடு நான் ஆடவில்லை, அவனுடன் இதற்கு முன்பு ஆடியதுமில்லை. ஓர் ஆண்க்கான கவர்ச்சி அவனுடலில் அதிகமென்று நினகைக்கிறேன், அது ஏற்படுத்தும் பயம் என்னவை அவனை நெருங்கவிடாமல் தடுக்கிறது. எங்கள் இருவருக்கும் பொதுவான அம்சம் எங்கள் முகத்துக்கிடையே உள்ள ஒற்றுமை. ஷோலென் நகரத்துச் சீனனுடைய கண்கள் கலங்கி இருக்கின்றன, கொஞ்சம் சீண்டினால் அழுது விடுவான் போல. என்னிடம், "நான் அவர்களுக்கு என்ன கறையும் செய்தேன்?", என்கிறான். பதிலுக்கு நான் அவனிடம், "உனக்கதற்கு அவர்களையப் பற்றிய கவலை, வீட்டிலும் இதுதான் நிலமை, எந்த மாதிரியான சமூகநிலையென்றாலும் ஒருவருக்கொருவர் பசேக்கொள்வதென்பது அரிது", என்கிறேன்.

□□□□□□□□□□ -8

அவனது அறகைக் குத்திரும்பியதும், விளக்கமாய் எடுத்துரைக்கவேண்டும். நல்லதோ கட்டத்தோ எது நடந்தாலும், அல்லது எங்களக்கு எது நேர்ந்தாலும், எனது மடித்த சகோதரனிடத்தில் முரட்டுசுபாவமும், பரிவற்றதன்மையும், பிறர் அவமதிப்பும் வலிபட்டிருக்கிறது. அந்நேரங்களில் அவனது மதுத்தேர்வு எதிராளிகளைக் கொல்லுதல் அல்லது அவர்களது வாழ்க்கையை அர்த்தமற்றதாக ஆக்குதல், இக்கட்டான நேரங்களில் அவர்களிடமிருந்து ஒதுங்கிக்கொள்ளுதல், எதிர்வாதம் செய்தல், வெருட்டுதல், வதேனைப்படுத்துதலென்று எதையாவது செய்வான். அவனுடைய செய்கைகளைக் கலக்க முகக் கட்டியவளென்று பாரக்கையில் நானொருத்தியாகத்தான் இருப்பேன் என்பதால், எனது காதலன் பயப்பட ஒன்றுமில்லை, எனவே அதைத் தேவிரக்கவேண்டுகிறேன்.

காலையோ, மாலையோ, அல்லது புதுவருடமோ எதுவாக இருக்கட்டும் நாங்கள் வணக்கமோ வாழ்த்தோ சொல்லிக்கொள்வதில்லை. நன்றியின்றிச் சொல்லி அறிந்ததில்லை. எங்களாகக்கிடையே உரையாடல்களில்லை, அதற்கான தவேயுமில்லை. ஒவ்வொருவரும் மற்றவரிடத்தில் ஊமையாய் இருக்கப் பழகிக்கொள்கிறோம். எதற்கும் இளகாதக் கலநடுஞ்சுக்காரர்கள் நாங்கள். எங்கள் நாட்கள் ஒவ்வொன்றும், எப்படியாவது அடுத்தவரை முடித்துவிடவேண்டும் என்றகவலையோடு பிறக்கிறது, அதற்கான முயற்சியிலும் இறங்குகிறோம். பசுவது இருக்கட்டும், ஒருவரையொருவர் நேரிட்டுக்கொள்வதையும் தவிரக்கிறோம். அடுத்தவரை காண்கிறபோதெல்லாம் முகத்ததைத் திருப்பிக்கொள்கிறோம். நேரிட்டுப் பார்ப்பதென்பது, பிறரிடத்தில் அல்லது பிறருக்கென்று வளிப்படுத்தும் ஒருவித ஆர்வச்சுக்கோளாறு, அது நம்மகைக் கீழ்மடைபடும் திவிடும்பென்பது எங்களையே எண்ணம். பாரக்கப்படுகிற ஒருவருக்கும் பாரக்கும் படியான தகுதிகளில்லை. அது தகுதியற்ற செயல். 'உரையாடல்' என்ற சொல் எங்கள் அகராதியிலில்லை, மாறாக பாசாங்கும், அகம்பாவமும் எங்களிடத்திருந்தன. வீட்டுநிகழ்ச்சியோ அல்லது பொது நிகழ்ச்சியோ - நிகழ்ச்சியென்று ஒன்றுகூடுகிறபோது, மற்றவர்களுக்கு நாங்கள் இழிவானவர்கள், வறையுக்கத்தக்கவர்கள். மிகக் கவேலமாக வாழ்வதே எங்கள் அத்தனைபேரின் நோக்கம். இச்சமுதாயத்தாற் சீரழிக்கப்பட்ட நம்பிக்கைக் குரிய பெண்மணி ஒருத்தியை மீன்றுபிள்ளைகளும் தாயாகப் பெற்றிருந்தது ஒன்றுதான் எங்களிடையே இருக்கிற ஆழமான ஒற்றுமை. விரகத்தின் விளிம்பில் எங்கள் அன்னையைத் தள்ளிய சமுதாயத்தின் பக்கம் நாங்கள் இருக்கிறோம். எங்கள் பாசத்திற்கும், நம்பிக்கைக்கும் உரிய அம்மாவிற்கு இழக்கப்பட்ட அநீதிகள், வாழ்க்கைத் தான் கசப்பினை எங்களிடத்திற்குக் கட்டியிருக்கிறது. அவ்வப்போது வீட்டில் அரங்கேறிய நம்பிக்கை பொய்த்த காட்சியிடமிருந்துகூட அவள் பாடங்கற்றுகொள்ளவில்லை, குறிப்பாக அவளது பையன்கள் அதாவது இருமகன்களால் ஏற்பட்ட விபரீதம். இவற்றையெல்லாம் முன்கூட்டியே ஒருவளை அறிந்திருந்தாளா? அவளுடைய வாழ்க்கையே பொய்த்துவிட்ட நிலையில், எப்படி இவளாள் அமையாக இருக்க முடிகிறது? முகம், பார்வை, பச்சை, அன்பு என அத்தனையையும் பொய்யாய், போலியாய் வளிப்படுத்தும் திறனை எங்கிருந்து பெறுகிறாள். எதற்காக வாழவேண்டும்? இறந்துதொலதைத் திருக்கலாமே. வாழ்வதற்கு இயலாத சமுதாயத்திலிருந்து விலகி நிற்பதும், வயதில் மீதத்தவனை, இளையவர்களிடமிருந்து பிரித்ததும் அவளல்ல. விளைவுகளைப் பற்றிச் சிந்திக்காதவள், பொறுப்பற்றவள், இயல்புகளுக்கு மாறானவளென எல்லாமாக இருந்தவள். அதனாற்றான், அவளுக்கு இயலும்பென்றால்கூட பலநேரங்களில் அமையாகவோ, ஒதுங்கிக்கொள்ளவோ, பொய்சொல்லவோ முடிவதில்லை. நாங்கள் மீவரும் பலவகையில் வறையுபட்டிருப்பினும், அவளுடனான எங்கள் அன்பில் மாதிரிமாதிரி ஒத்திருந்தோம்.

ஏழாண்டு காலம் அது தொடர்ந்தது. எங்களாக்கூப்ப்த்து ஆண்டுகளிருக்கையில் ஆரம்பித்தது. பிறகு பன்னிரண்டு ஆண்டுகள், பிறகு பதினான்கு ஆண்டுகள், பதினாறு ஆண்டுகள், பதினாறு ஆண்டுகள், பதினேழு ஆண்டுகள்..

ஆகமறே சொன்ன எல்லாவயதுகாலத்திலும் தொடர்ந்து நடந்தது அதாவது ஏழாண்டுகாலம். அதுவரை இருந்த நம்பிக்கையெல்லாம் பொய்த்துப்போனது அல்லது

விட்டுப்போனது. சமுத்திரத்திற்கு எதிரான எங்கள் முயற்சிகள் கட்ட
கைவிட்டுப்போயின. தாழ்வாரத்தின் கீழ் உட்கார்ந்தபடி சியாம் மலையினவையே கைப்பை
பார்க்கிறோம், சரியின் உச்சிக்கு வந்திருந்த நேரம், கன்னங்கரலேனென்று
இருட்டினபைபோல காட்சியளிக்கும் மலை. இறுதியில் வாயடைத்து அம்மா ஊமபைபோல
நிற்கிறாள். பிள்ளைகள் எங்களையெ வாழ்க்கை அலுப்புற்றதாகவிரும்புந்தாலும், எதையும்
எதிர்கொள்ள தயாராகவிரும்புந்தோம்.

இளைய சகோதரன் 1942ம் ஆண்டு பிசம்பர், ஜப்பானியர் ஆக்ரமிப்பிலிருந்த சமயம்
இறந்திருந்தான். பள்ளி இறுதிவகுப்பான இரண்டாவது சான நிதழைப் பெற்ற பிறகு
சகோதரனிலிருந்து 1931ம் ஆண்டே புறப்பட்டது விட்டனே. பத்து ஆண்டுகளில் ஓரே
ஓரமுறைதான் எனக்குக் கடிதம் எழுதியிருந்தான். அதற்கான காரணம் என்னவென்று
ஓர்போதும் எனக்குத் தெரியாது. அளவாக, பிழையின்றி, படியெடுத்து, மூத்துமூத்து
எழுதப்பட்ட கடிதம். அவன் நன்றாக இருப்பதாக கடிதம் தெரிவித்தது, பள்ளி
வாழ்க்கையிலும் பிரச்சினைகளில் லையெ தெரிவித்திருந்தான். இரண்டுபக்கங்களான
நிரப்பியிருந்த ஒரு பெரிய கடிதம். அவனுடைய கழந்ததை தனமான கையெழுத்து
நானறிந்ததுதான். கடிதத்தில் சொந்தமாக ஒரு மகிழ்ந்தும், வசிப்பதற்கான இருப்பிடமும்
உண்டென எழுதியிருந்ததோடு, அவை தயாரிக் கப்பட்ட நிறுவனத்தின் பெயர்களையும்
குறிப்பிட்டு இருந்தான். மீண்டும் டென்னிஸ் விளையாட ஆரம்பித்தது, தான் நன்றாக
இருப்பது, எல்லாம் ஒழுங்காக இருக்கிறது என எதையும் விடவில்லை. என்னையெ மிகவும்
நேசிப்பதாகக் கடிதத்தையெ மூடித் திருந்தான். நடந்த யுத்தத்தைப் பற்றியோ, எனது
மடித்த சகோதரனைப் பற்றியோ மருந்துக்கும் ஒரு வாரத்தையெ அதிலில்லை.

எனது சகோதரர்களையெ குறித்து பசுவதே எங்கள் எல்லையெயும் பற்றிப்
பசுவதற்குச் சமம், அவளும் - அதாவது அம்மாவும் அதைதான் செய்தாள். நான் 'என்
சகோதரர்கள்' என்ற சொல்லையெ கையெயெவதுபோலவையெ, அவளும் மற்றவர்களிடத்தில்
பசுகிறபோது 'என் மகன்கள்' என்று சொல்வது வழக்கம். தன் மகன்களில்
வலியையெயெ பற்றி அவள் சொல்வதெல்லாம், அவர்களுக்கெப் புகழ் சரேப்பதாக
இருக்காது. வளியெயெ அதுபற்றி விவரமாகப் பசுவதெல்லையெ. மடித்த மகன் இளைய
மகனையெயெ பலசாலி என்பாள். வடபகுதியில் விவசாயம் பார்க்கிற சகோதரர்களையெ
காட்டிலும் பலசாலியென்று கட்டச் சொல்லியிருக்கிறாள். விவசாயம் பார்க்கிற
சகோதரகளைப்போலவையெ தன் பிள்ளைகளும் பலசாலியாக இருப்பதெயெ அவளெக் குப்
பெருமையெ. தனது மடித்த மகனைப்போலவையெ அவளும் நலிந்த மனிதர்களையெ மதிப்பதெயெ
எனது ஷோலெயெ பிரதசேத்துக் காதலன் கட்ட அவளது மடித்த மகனைப்போலத்தானாம்.
அவள் சொன்னவற்றையெ இங்கே எழுத இயலாது. அவையெ பாலையெ நிலங்களில் கிடக்கிற
சடலங்களெக் கு ஒப்பானது. 'எனது சகோதரர்கள்' என்று இப்போது சொல்லக்காரணம்
அந்நாட்களில் அவர்களையெ அப்படித்தான் அழைத்தனே. அப்படி அழைத்தது என
இளையசகோதரன் பெரியவனாகி உயிர்த்தியாகம் செய்யும் வரையெத் தொடர்ந்தது.

எங்கள் குடும்பத்தில் விழாவென்று எதையெயெ கொண்டாடியதெயெயெ. கிறிஸ்துமஸ் மர
அலங்கரிப்பெயெயெ, கையெக் குட்டையெயெயெ அலங்காரமையெ, பிவலையெயெயெ ஒருபோதும்

செய்ததில்லை. அதுபோலவே நான் வீட்டிலிருந்தவரை மரணமோ, உடலடக்கமோ, நினைவுகூறலோ நடத்தப்பட்டதில்லை. அவள் தனித்திருக்கிறாள். மத்த சகோதரன் கொலைகாரன் என்றபட்டத்துடன், இருக்கவண்டியிருக்கிறது. பின்னாளில் இளையசகோதரன் இறப்புக்குக் காரணமாகிறான். நான் புறப்பட்டிருந்தேன், அதாவது வருடன் பிடுங்கப்பட்டிருந்தேன். அவன் இறக்கும் வரை மத்த சகோதரன் வசம் இருந்தான்.

அந்த நேரத்தில் 'ஷோலன்', அதுசம்பந்தப்பட்ட 'படிமங்கள்', 'காதலன்', 'அம்மா' ஆகியச் சொற்கள் என்னைப் பதைத்தியக் காரியாக மாற்றியிருந்தன. உண்மையில் ஷோலனில் என்ன நடந்ததென்று அவளுக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் என்னை அவதானிக்கிறாள் என்பதும், ஒரு சிலவற்றை சந்தக்கேட்கிறாள் என்பதும் புரிகிறது. குழந்தையான தன் மகளைப் பற்றி நன்கு அறிந்தவளில்லையா? மோப்பம் பிடித்துக்கொண்டு அக்குழந்தையைச் சுற்றி வருகிறாள். சமீபத்தில் என்ன ஆயிற்றோ, அவளிடத்தில் ஒருவிதமாற்றம் அதை எச்சரிக்கை என்றும் சொல்லலாம், நடுக்கத்தில் நடந்தது அவளது கவனத்தை ஈர்த்திருக்கிறது, வழக்கத்திற்கு மாறாக நிதானமாக வார்த்தைகள் வருகின்றன. எதிலும் ஆர்வம் காட்டுகிற அவளால், நினையைத் தொலையுமா? தோலத்தெரிந்து போல நடமாடும்புகிறது, நிரோன பார்வையைத் தவிர்க்கிறாள், தனது சொந்தத்தையக்கேவடிககைப்பொருளாக, வதேனதைத் தருபவளாக அவள் மாறியிருக்கிறாள். நடக்கிற சம்பவத்தை வடிககைப் பாரக்கிறாள் என்றும் சொல்லலாம். எனது அம்மாவின் வாழ்க்கையில் எதிர்பாராதவொரு அசம்பாவிதம். அவளது மகள் அவளைப் பொறுத்தவரையில் திரும்பினவொன்றால் என்னவென்று அறிந்திராதவள்; சமுதாயத்தில் தனக்குரிய இடத்தை இன்னமும் தடைப்படுத்தவள்; அவளோடு ஒப்பிடுகிறபோது பரிதாபத்திற்குரியவள், வீணாய்ப்போனவள், ஒதுக்கப்பட்டவள், அவ்வாறிருக்க அந்த மகள் ஆபத்தைத் தடைப்போகிறாள். அவற்றையெல்லாம் நினையைத் தமாத் திரத்தில், பதைத்தியக் காரியோல என்மீது விழுந்தது பிறாண்டுகிறாள், விரல்களை மடித்து என்னைத் தாக்குகிறாள், எனது உடல், எனது ஆடையென்று மோப்பம் பிடித்தவள், அதில் சீனன் உபயோகிக்கும் வாசனத்திரவியத்தின் மணம் வீசுகிறதென்கிறாள், அவளது குற்றச்சாட்டு எல்லாமீறுகிறது. என்னுடைய ஆடையில் சந்தக்கேத்திற்குரிய கற்கைகள் இருக்கிறதாவென்று திரும்பத் திரும்பப் பாரக்கிறாள், அவளது மகள் விபச்சாரியென்று ஊர்மூலக் கப்பசேசாம், வீதியில் நிறுத்தப் போகிறாளாம், பட்டினிகிடக்கப் பாரக்கவண்டுமாம், அப்போதுதான் ஒருவரும் என்னைச் சீண்டமாட்டார்களாம், நாயினும் கவேலமானவளாம். வீட்டிலுள்ள நாற்றம் போகவண்டுமென்றால், மகளை வீட்டை விட்டுவெளியேற்றாமல் வீட்டிற்கு வதைத்துக்கொண்டு என் செய்யப்போகிறேனென்று அழுகிறாள்.

அடத்தை சாத்தப்பட்ட அறையின் நான்கு சுவர்களாக் குள்ளே, என் சகோதரன்.

அடத்தவர்க்குக் கட்டுவிடக்கூடாதென்போல, அவன் கரல் உள்ளிருந்து மெதுவாக வருகிறது. "பிள்ளைகளை அடித்துவளர்க்குத் தாய்க்கு உரிமை இருக்கிறது", என்கிறான், சொற்களில் அன்பு குழந்தை திரும்புகின்றன. "உண்மையை அறிய எதுவென்றாலும்

பரவாயில்லை", என்கிறான். அம்மாவுடைய இந்த மோசமான நிலமகைக்கு விடிவு காணவண்டமனில், மகள் தனது பாதையை மாற்றிக் கொள்ள மனென்கிற உண்மையை அவர்கள் அவளுக்குக் கட்டாயம் உணர்த்தவண்டமாம். அம்மா தனது முழுபலத்தையும் உபயோகித்து அடிக் கிறாள். என இளையசகோதரன் வண்டாமனென்று கதறித் தடுக்கிறான். தோட்டத்துப் பக்கம் சென்றவன் மறைந்து கொள்கிறான். என்னகைக் கொண்டு விடுவார்களென்கிற அச்சம். உண்மையில் அவளுக்கு வறொருவனிடம் பயம், அவன் எனது மித்தசகோதரன். என தம்பிக்கு ஏற்பட்ட அச்சம், அம்மாவின் கோபத்ததை தணிக் கிறது. சீரழிந்த அவளது வாழ்க்கையை எண்ணியும், குடும்பத்திற்கு அவப்பெயரைச் சம்பாதித்த தனது மகளை எண்ணியும் அழுகிறாள். இப்போது நானும் அவனுடன் சேர்ந்து கொண்டு, என்பங்கிற்கு அழுகிறேன். "எனது வாழ்க்கையில் எதுவும் நேர்ந்து விடாது, என்ன முத்தமிடுவதற்குக் கூட ஒருவரையும் அனுமதிக்க மாட்டேன், இது சத்தியம்", என்கிறேன், பொய்ச்சொல்கிறென என்பதும் புரியாமலில்லை. "நோஞ்சானாகவும், சகிக்கமுடியாத தோற்றத்துடன் மிருக்கும் ஒரு சீனனுடன் எனக்கு உறவிற்குமென எப்படி உன்னால் நினக்க முடிகிறது?", என்று அவளகைக் கேட்கிறேன். என அண்ணன் கதவருகில் நின்று ஓட்டுக்கேட்பானென்று எனக்குத் தெரியும். அம்மா என்னசெய்வாளென்பதும் அவளுக்குத் தெரியும். நான் நிர்வாணமாக இருப்பதும், என்னை அவள் அடிக் கிறாள் என்பதற்கு அவன் அறிந்ததுதான். அது தொடரவண்டமென்று நினகைக் கிறான். என மித்த சகோதரன் மனதிற தீட்டியுள்ள அருவரூப்பான, கலவரமிடக்கூடிய ஓவியத்தினகைக் குறித்த அறிவு அவளுக்கு கில்லை.

ஐந்தாம் பகுதி -9

அப்போதெல்லாம் நாங்கள் வயதில் மிகவும் சிறியவர்கள். என சகோதரர்கள் இருவரும் வளெரிப்படயான காரணங்களின்று ஒரு நாளைப்போல சண்டையிட் டுக்கொள்கிறார்கள். எனது மித்த சகோதரனுக்கு வழக்கமாகக் காரணம் ஒன்றுண்டு, அது அன்றகைக்கும் என இளைய சகோதரனிடத்தில் சொல்லப்படுகிறது: "எனக்குத் தொந்தரவு கொடுக்காதே, வளெரியிற் போ!" சொல்லி முடித்தானோ இல்லையோ, தம்பியை அடிக் கிறான். வாய்ச்சொல்லுக்குச் செலவின்றி இருவருக்குமிடையே ககைலப்பு. அவ்வப்போது ஸ.. ஸ்ஸென்று வளெரிப்படும் மிச்சுக்காற்றும், பொருமலும், அதிகச் சத்தமின்றி மாறிமாறி இருவரும் குத்திக் கொள்வதும் கேட்கின்றன. இதுபோன்ற சம்பவங்களின்போது, பொதுவாக அம்மா இசைநாடகங்களை பாராட்டுவதுபோல

நிலப்பகுதியிலிருந்து சற்று மடோனப் பகுதியில் வீட்டு இருப்பதால் பெரியவான்களை உபயோகித்து, தோட்டத்திற்குத் தண்ணீர் பாய்ச்சுவதுபோல நிறைய தண்ணீர் முகர்ந்து கழுவமுடிந்தது. இருக்கிற நாற்காலிகள் அனாதைத் தும் மசேமைலே ஏற்றப்படும். வீட்டு முழுகக் நீரோட்கைகள் பாயும். கட்டத்தில் இருக்கிற பியானோவின் கால்கள் நீரில் ஊறிக் கொண்டிருக்கும். படிகளில் வழியும் நீர் மூற்றத் தை நனகைகும். வலைகை காரப் பையன்கள் மிகுந்த மகிழ்ச்சியில் இருக்கிறார்கள், அவர்களிடம் சரேந்துகொண்ட தண்ணீரில் நனகைகிறோம், பிரான்சு நாட்டில் மர்செய் (Marseille) பகுதியில் தயாரிக் கப்படும் ஒருவிதமான கிருமி நாசினி சவக காரத் தினதைத் தரகைக் குப் போடுகிறோம். காலணிகளென்று எதையும் அணிவதில்லை, அம்மா உட்பட அனைவரும் வெற்றுக் கால்களுடனிருக்கிறோம். அற்புத தனமான சங்கதிகளை அம்மா கண்டிப்பதில்லை ஆதலால் சிரிக்க மட்டும் செய்கிறாள். புயல் மழகைக் குப் பிறகு ஈரப் பிமிலிருந்து எழுகிற மணத்தையே போல வீட்டு முழுகக் நறுமணம். அம்மணம், வறூ மணங்களுடன் இணைகிறபொழுது குறிப்பாக மர்செய் சவக காரம்; தய்யதன்மை, உண்மை, துவதைத் துணிகள் மற்றும் அதன் வெண்மை போன்றவற்றோடு கலந்து, மகிழ்ச்சியில் மிழ்க்குகிறது. தண்ணீர் நாங்கள் உபயோகிக் கும் பாதகையையும் விட்டுவகை கவில்லை மிழ்க்கித்து விடுகிறது. வலைகை கார சிறார்கள் கிடும் பம், பையன்களின் கட்டாளிகள், அண்டையிலிருக்கிற வளைகை கார சிறுவர்களின் பெரியதொரு கட்டை சரேந்துவிடுகிறது. வீட்டை இப்படி கலதைத் துப் போடுவது, அம்மாவை மகிழ்ச்சியில் ஆழ்த்துகிறது. சிலவற்றை மறக்க இதுபோன்ற நேரங்கள் நல்வாய்ப்பாக அமைகின்றன, வீட்டைக் கழுவாதல் அதிலொன்று. அம்மா கட்டத்திற்குப் போகிறாள், பியானோவைத் திறந்து, பள்ளியில் கற்றிருந்த இசைக் குறிப்பொன்றை வாசிக்கிறாள், அவள் கற்றிருக்கிற ஒன்றையொன்று பாடுகிறாள், அடுத்து வாசிக்கிறாள். சிரிக்கிறாள். உட்கார்ந்திருந்தவள் எழுந்து நிற்கிறாள், பிறகு பாடிக் கொண்டே ஆட்கிறாள். சீர்குலநை திருக்கும் வீட்டு ஒன்று சட்டென்று ஒரு குளமாக, ஆறொட்டிய நஞ்சை நிலமாக, ஆழமற்ற துறநை நீராக, நதிக் கரையாக அவதாரமெடுக்கிறபோது ஒரு தாயாரானவள் மகிழ்ச்சிகொள்ளலாமென்றவர்கள் நினைப்பதுபோலவே அவளும் எண்ணுகிறாள் போலிருக்கிறது.

அந்த வீட்டில் கட்சியாய்ப் பிறந்த பையனும் பெண்ணும் மூதன் மூதலாக அச்சம்பவத்தை நினைவுபடுத்திக் கொள்கிறார்கள். சிரித்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் சட்டென்று நிறுத்திக் கொண்டே, மாலமை மூதலில் கால்வகை கிற தோட்டத்துக் குப் போகிறார்கள்.

இதை எழுதிக் கிற இந்தநேரத்தில், சட்டென்று என் நினைவுக் கு வருவது, நாங்கள் வீட்டை இவ்வாறு தண்ணீரில் மிழ்க்கித்தபோது என் அண்ணன் வனே லோங்கில் (Vinhlong) இல்லலை, பிரான்சு நாட்டில் எங்கள் கிராமமான லோ-எ-கரோனனில் (Lot-et-Garonne), எங்கள் பங்குத் தந்தையின் ஆதரவிலிருந்தான்.

அவளும் ஒருசிலநேரங்களில் எங்களையே போலவே சிரிப்பவன், என்னும் எங்கள் அளவிற்குப் பதை தியகாரத் தனமான சிரிப்பினதை அவனிடம் பார்க்கமுடியாது.

எல்லாவற்றையுமும் மறக்க விரும்புகிறேன், உங்களிடத்தில் சொல்லக்கூட விரும்பவில்லை, அதனினும் பார்க்க நாங்கள் சிரிக்கவும் பிள்ளைகளாக இருந்ததையும், அச்சிரிப்பின்பாடாக சுவாசத்தையும் வாழ்க்கையையும் தொலக்க நாங்கள் விரும்பியதையும் பகிர்ந்துகொள்ளலாமென்று நினக்கிறேன்.

போர்க்கும், எனது பிள்ளைப் பரவத்திற்கும் நிறங்களில் அதிக பதேமில்லை. பலநேரங்களில், என் அண்ணனுடைய அட்டழிய காலத்தையும், போர் நடந்த காலத்தையும் ஓன்றாக எண்ணி குழப்பிக்கொள்கிறேன். ஒருவளை எனது தம்பி அச்சமயத்தில் இறந்தது காரணமாகயிருக்கலாம். இதற்கு முன்பு நான் குறிப்பிடப்பிரந்ததுபோல, அவனது இதயத்தை விட்டுச் சின்றிருக்கிறான். எனது மத்தச்சகோதரன் அதை ஒருபோதும் சந்தித்தவனில்லை. அதற்கு முன்பாக என் இளைய சகோதரன் உயிருடன் இருக்கிறானா அல்லது இறந்துவிட்டானா என்றத் தகவலக்கூட மத்தச்சகோதரன் சும்ப்து சின்றவனில்லை என்கிறபொழுது, இதயம் எக்கடே கட்டலன்ன? மத்தச்சகோதரன்போலவே போர் எல்லா இடங்களிலும் வியாபித்திருக்கிறது, ஊடாருவா்கிறது, களவாட்கிறது, சிறைப்படுத்துகிறது, கலந்து, அங்குமிங்குமாய், உடலில், எண்ணத்தில், மூதல் நாளில், உறக்கத்தில், எல்லா நேரங்களிலும், நசேப்புக்குரிய சிறுபிள்ளை உடலை ஆக்ரமித்துள்ள போதகைளர்ச்சியின் இரையாக, மெலிந்தவர்சரீரத்தில், குறிப்பாக தோற்றவர்களிடம் அங்குதானே கட்டதசைச் சூலபமாக அரங்கறேற்றமுடியும் அதனால் அவர்கள் அண்மையில், அவர்கள் உடலோடென்று எங்கும் இவ்விரண்டும் இருக்கின்றன.

மீண்டும் அவனுடைய அறக்கை வருகிறோம். நாங்கள் காதலில்லையா? எங்கள் இருவருக்குமிடையேயான காதலை ஒருவர் மறவரக்கூ உணர்த்தவண்டுகும் அதற்காக. அவனுடன் உறங்கிவிடுவதால் சிலவளைகளில், விடுதிக்குத்திரும்பமுடியாமல் போய்விட்கிறது. அவனது அண்பைபில், கதக்கதப்பில் உறங்க விரும்பவில்லையென்கிறபோதும், அவனுடைய அறையில், அவனுடைய கட்டிலில் தங்கிவிட்கிறேன். சிலநேரங்களில் பள்ளிக்கூச்சலெவதும் இயலாமற் போகிறது. இரவு உணவினை நகரத்தில் முடிக்கிறோம். எனக்குத்திற்குளியல் சயெவிக்கிறான், நீராட்ட்கிறான், நீரில் நனக்ககிறான், அவற்றையுமும் விரும்பிச் சயெகிறான். எனக்கு ஒப்பனை சயெகிறான், உடுத்திப் பார்க்கிறான், என்னதெுதிக்கவும் சயெகிறான். அவனுடைய வாழ்க்கைக்கு நான் மிக்கவும் வண்டப்பட்டவள். இன்னொருவனுடனான எனது சந்திப்பென்து அவனை அதறியப்படுத்துக்கூடியது. அதுபோன்ற சம்பவங்கள்க்கு அதாவது அவன் வறோருத்தியோடும் போனால் நான் கவலைப்படுவளல்ல. அவனுக்கு வறோரு அச்சமும் இருக்கிறது. அவ்வச்சம் நான் வள்ளைக்காரி என்பதால் துளிர்ப்புதல்ல, நானொரு சிறுவயது பெண் என்பதால் வருவது. எங்களிருவருக்குமான உறவுப் பற்றிய உண்மை வள்ளெலக்கிறுத்த தறியவரும் போது, எனது சிறுவயது அவனை சிறக்க்குள் தள்ளிவிடும்ென்று பயப்படுகிறான். அதனால் என் மத்தச்சகோதரன், என் அம்மா மாத் திரமல்ல வள்ளெ லக்கிற்கும் எங்கள் ரகசிய உறவு தறியக்கூடாதாம். தொடர்த்துபொய் சொல்லி சாமரத்தியமாக மறக்ககவண்டுகும்ென்கிறான். நானும் பொய்களைத் தொடர்த்து கூறிவருகிறேன். அவனுடைய பயத்தினை நினத்தது சிரிக்கிறேன். இப்போதுள்ள எங்கள் தரித்திர நிலையில் மறுபடியும் வழக்கம் வம்பென்று யாரையும் எதிர்த்து அம்மா

நீ திமன்றம் போக வாய்ப்பில்லை என்கிறேன். அவள் போடாத வழக்கில்லை அதனையும் தோற்றிருக்கின்றன: நில அளவு பிரச்சினையைக் காக, நிருவாகிகளுக்கு எதிராக, ஆளுனர்களுக்கு எதிராக, சட்டத்திற்கு எதிராக.. அவளால் அமைதிக்காக முடியாது, அவளால் முடிந்ததெல்லாம் வழக்குப் போடுவது, போட்டாள். மீண்டும் மீண்டும் காதலிப்பது அவளால் இயலாது. அப்படி வழக்குகள் போட்டே சீரழிந்தாயிற்று என்று கப்சலிட்டிருக்கிறாள். தன் மகன்களை வழக்கின் முடிவும் திரிந்ததுதான், எனவே எனது வயது குறித்த பயம் அர்த்தமற்றதென்று கப்கிறேன்.

(தொடரும்)

ஐந்தாம் பகுதி (1914-1996)

எழுத்தாளர் மார்க்ரெத் த்யுரா (Marguerite Duras) இறந்து இன்றைக்குப் பதினேழு ஆண்டுகள் ஓடிவிட்டன. அவரது படப்புகள் உலகெங்கும் அநகேப் பல கலகலக்கழகங்களில், பிரெஞ்சு மொழிப்பிப்பவர்களின் பாடத்திட்டத்தில் உள்ளது. பிரெஞ்சு மொழியின் முக்கிய எழுத்தாளர்களில் ஒருவரென ஏற்கப்பட்டது, அவரது ஆளுமையின் எழுத்துகள் இன்று நாட்டின் ஆக்கப்பட்டதுள்ளன. குறிப்பாக அவரது 'காதலன்' (L'Amant - The Lover) என்ற நபின் வற்றி அளவிடற்கு அரியது. 1984ல் பிரசுரமான இந் நாவலுக்கு, பிரான்சின் மிகப்பெரிய இலக்கிய பரிசான கௌக் கபர் (Le Prix Goncourt) பரிசு கிடைத்தது. நாற்பது மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதுள்ளது. திரைப்படமாகவும் வெளிவந்தது. அவரது எழுத்துகள் அனைத்தும் அவரது சுவரலாறுகள் எனச் சொல்லப்பட்டாலும், அச்சுவரலாற்றைச் சொல்லுவதற்கு அவர் தரேவு செய்திருக்கும் மொழியின் நேர்த்தியும் அதன் வசீகரமும், அவற்றில் இடம்பெறும் பாத்திரப் படப்புகளும், வாசகர்களையெழும் வறான உலகத்திற்கு அழைத்துச் செல்ல வல்லவை, மாயா உலகத்தில் சஞ்சரிக் கவையவை. வாழ்க்கையின் இறுதி நாட்கள் வரையகனவாகும் நனவாகும்மான இடப்பட்டப் புள்ளியில் தன்னையெழுத்திக்குழம்பியவரென விமர்சனத்திற்கு உள்ளாகியவர். அவரது எழுத்து ஒருவகைப் பாவமனையிப்புகாரலாகவும், கழிவிரகம் போலவும் வாசிப்பவர்களால் உணரப்பட்டும். தனது உறவுகளை ஆவசேத்துடன் எழுத்தில் குதறி இருக்கிறார். முன்னாள் பிரெஞ்சு நாட்டு ஜனாதிபதி பிரான்சுவா மித்தரானுக்கு நெருக்கமான தோழி. நாற்பதுக்கு மேற்பட்ட

□□□□□□□□ □□□□□□ : □□□□□□ (4, 5, 6, 7, 8 & 9)

Written by - மாரக்ரெத் தயரா; தமிழில் - நாகரத்தினம் கிருஷ்ணா -
Thursday, 18 April 2013 20:27 - Last Updated Thursday, 18 April 2013 20:38

இவரது படபைப்புகளில் நாவல்கள், நாடகங்கள் இரண்டும் உள்ளன. இவரது பல படபைப்புகள், இவரது இயக்கத்திலேயே திரைக்கும் வந்துள்ளன.

http://www.diplomatie.gouv.fr/label_france/ENGLISH/LETTRES/DURAS/duras.html

(தொடரம்)

nakrish2003@yahoo.fr